

మంచి బాలుడు

(బాలానందం కథ)

తెలుగు : రచన

అక్కిండ వెంకటేశ్వరరావు

PUBLISHED BY :

VIJAYA PUBLISHERS,

MADRAS-4.

ప్రథమ ము

మే: 1953

BEAUTIFUL BOY

Copyright, 1953, Jesse Stuart. Copyright 1952, The Curtis Publishing Company. All rights in this book are reserved. It may not be used for Dramatic, Motion, or talking picture purposes without written authorisation from the holder of these rights. Nor may the book or parts thereof be reproduced in any manner whatsoever, without permission, in writing, except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews. For information address Whittlesey House, 330, West 42nd Street, New York 36, New York.

Illustrated by :

ROBERT HENNE BERGER

TL

011 314 SU 1, M

35057

For copies Write to :—

**VIJAYA PUBLISHERS,
MADRAS-4.**

అమ్మ కంటె కలదె యధికమా దైవంబు ?

ప్రాణమిచ్చి పెంచు బిడ్డ నమ్మ;

అమ్మ భువిని యస్మదారాధ్య దైవంబు;

అమ్మ యాత్మ కిద్ది యంకితంబు.

ఈ కథలో—

డేవిడ్ చాలా మంచిపిల్లవాడని అవ్వ చెప్పుతూవుండేది. అవ్వ కూడా చాలా మంచిదనీ, ఎంతో తెలివైనదనీ, ప్రపంచంలో ఉన్న విషయాలన్నీ తెలిసినదనీ డేవిడ్ గ్రహించాడు.

కాని ముందుగా డేవిడ్ అ ముసలి అవ్వదగ్గర ఉండటానికి ఇష్టపడలేదు. ఆ అబ్బాయికి తల్లీ, తండ్రీ లేరు. ఉండటానికి ఇల్లు లేదు. అవ్వ తన మంచితనంతో డేవిడ్ ను దగ్గరకు తీసి ఆదరించిన తరువాత డేవిడ్ కి అవ్వమీద ఎక్కడలేని ప్రేమ, అనురాగం కలగటమే అవ్వలోని గొప్ప విశేషం. డేవిడ్ క్రొత్త విషయాలను తెలుసుకోవడానికి చాలా ఉత్సాహం చూపించాడు. ఎల్లప్పుడూ ఎదో పనిచేసి అవ్వకు సహాయం చేయటానికే ప్రయత్నించాడు. క్రిస్టమస్ పండుగనాడు అవ్వకు మంచి బహుమతి నివ్వాలని నిశ్చయించాడు. ఆమెను ఎంతో ఆనందింపజేయాలని పట్టుపట్టాడు. ఆ బహుమతికి కావలసిన సొమ్మును తానే స్వయంగా కష్టపడి పనిచేసి సంపాదించాలని పంకం పట్టాడు. అంత చిన్నవయసు బాలుడైనా అతని తెలివి తేటల్తో, శ్రద్ధగా పనిచేసి, తన పంతుం చెల్లించుకున్నాడు. అవ్వని సంతోషపెట్టాడు. అవ్వ సంతోషంతోనే అతడు బ్రహ్మానందం పొందాడు. ఇదీ ఈ కథా వస్తువు.

ఘాతావరణం, పాత్రలు, పరదేశీయమైనా, కథావిషయం భావిభారత పౌరులైన ఆంధ్ర బాలబాలికలకు, ఉత్సాహకరమైనీతి బోధనకు, ఉపయుక్తముగా నున్నది. కనుక ఈ కథ ఆంధ్ర బాలురకు, బాలికలకు, అమ్మలకు, అవ్వలకు ఆనందదాయకమై, అష్టాదశకరమై యలరారునని నమ్ముతున్నాము.

విజయా పబ్లిషర్సు

కొండమీద కేక

ప్రశువులు మేసే పచ్చిక బయళ్ళలో నుంచి పోయే
వంకర టింకర దారిలో, డేవిడ్ అనే కుఱ్ఱవాడు
పెద్ద పెద్ద అంగలు వేసుకుంటూ నడుస్తున్నాడు. ఈ
వర్వతం కొనవరకు ఎక్కి అక్కడి, మేఘాలను పట్టు
కుంటానని అతడు వాళ్ళ అవ్వ బీవర్లతో చెప్పాడు.
తాను చాలా అలిసి పోయాననీ త్వరగా పోయి పడు
కోవాలనీ అవ్వ చెప్పింది. అయితే తా నొక్కడే ఒంట
రిగా వెళ్ళటానికి అవ్వ అంగీకరించినట్లు డేవిడ్ అను
కున్నాడు.

అవ్వ చాలా చురుకైనదనీ, ప్రపంచ మంతటికి
గొప్ప స్త్రీ అనీ డేవిడ్ కి నమ్మకం. ఆమె ఏ పనినైనా
సాధించగలదు. అతని తల్లి దండ్రులు మరణించిన
తరువాత ఆతడామె దగ్గరకి వచ్చినప్పట్నుంచీ ఆమె ఆ
కుఱ్ఱవానికి అనేకమైన మంచి విషయాలు నేర్పుతూ
వచ్చింది. మొదట ఆ క్రొత్త ముసలమ్మ దగ్గరవుండటం
అతని కిష్టం లేకపోయింది. కాని ఇప్పుడు వారిరువురు
హాయిగా జీవిస్తున్నారు. వేటాడుట, కోడి పిల్లలను
పెంచుట, ఆవులను మేపుట, బంగాళ దుంపలు, వరి

వంటలు వండించుట, శ్రవ్యకోల మొదలైన పని ముట్లతో పనిచేయుట మొదలైన పనులను ఆ కుఱ్ఱ వానికి అవ్వ నేర్పింది.

డేవిడ్ ఆమెకు చాలా సహాయకరంగా ఉన్నట్లు అవ్వ సంతోషించి వుంటుంది. నిజానికి అతడు ప్రపంచం అంతలోను ఉపయుక్తమైన కుఱ్ఱవాడనీ, అతడు లేకుండా ఆమెకు గడవదనీ తరుచుగా ఆమె చెప్పలేదా? అవ్వ ఏమీ హడావిడి మనిషి కాదు. ఆమెకు అనేకమైన మంచి మంచి సంగతులు తెలుసు.

డేవిడ్ క్రమంగా కొండపైకి ఎక్కాడు. అతనిపై పలుచని తెరలాంటి పొగమంచును చూశాడు. అస్తమిస్తున్న సూర్యుణ్ణి కూడా అతడు చూశాడు. ఆ పొగ మంచులో నుంచి అతడు చేతులను పైకెత్తి వెచ్చని సూర్య కిరణాలను అనుభవించాడు. 'నా చెయ్యి మేఘంలో నుంచి దూరిపోయింది' అని అతడు కేక వేశాడు. అక్కడ నుంచి అతడింకా కొంత దూరం పైకి పోయి, తన క్రింద లోయలోని మేఘాలను చూశాడు. అవ్వ కూడా దీన్ని చూస్తే బాగుండును అనుకున్నాడు. నేను చూసినంతలో ఇదే చాలా అందమైనది.

నే నిక్కడ నున్నంత వరకు ఈ చుట్టు ప్రక్కలంతా చూస్తాను అని వేటకాండ్ర దారిలో నడుస్తున్న డేవిడ్ అనుకున్నాడు. మళ్ళీ అత డక్కడ ఆగి చుట్టుప్రక్కల

నున్న మేఘాలను పరీక్షించాడు. అతని కొక ధ్వని వినిపించినట్లుగా తోచింది. డేవిడ్ చెవి దగ్గర చెయ్యి పెట్టుకుని శ్రద్ధగా విన్నాడు. నక్కలను వేటాడే కుక్క మూలుగులా వినిపించి దతనికి. మెల్లగా ఊపిరి పీల్చుతూ ఇంకా శ్రద్ధగా విన్నాడు. అది కుక్క మూలుగు అని అత డనుకున్నాడు. అదిగో ఆ వైపు. ఆ ధ్వని వచ్చిన వైపు కొన్ని అడుగులు వేశాడు. మళ్ళీ ఆగి ఊపిరి బిగపట్టి శ్రద్ధగా విన్నాడు. అది కుక్క మూలుగే నాకు తెలుసు అనుకుని డేవిడ్ ఆ ధ్వని వైపు కొన్ని అడుగులు పరుగెత్తాడు.

‘కుక్కా! ఇక్కడ; కుక్కా! ఇక్కడ;’ అని అతడు పిలిచాడు.

కుక్క అతనికి సమాధానం ఇవ్వలేదు. మళ్ళీ కుక్క మూలుగు వినాలని డేవిడ్ ఊపిరి బిగపట్టి శ్రద్ధగా చూశాడు. కాని ఏమీ ధ్వని వినిపించలేదు. అందుచేత అతడింకా కొంతదూరం నడిచిపోయి ఒక పెద్ద దూలం ఉన్న చోటికి పోయాడు. ఆ దూలం మీద కూర్చుని మళ్ళీ ఆ ధ్వని వినటానికి ప్రయత్నం చేశాడు. అన్ని వైపులా తెల్లని మేఘాలు నిండుగా వున్నాయి. సూర్యుడు ఆ మేఘాలనించి అస్తమించాడు. ఆ పచ్చని ద్వీపం మీద అతడొక్కడే ఒంటరిగా వున్నాడు. అన్ని వైపులా మేఘాలు ఆవరించి వున్నాయి.

అది ఇంక మళ్ళీ మూలగదు అనుకున్నాడు డేవిడ్. అది ఆ పర్వతం క్రింద నున్న వేటకుక్క. అది ఒక నక్కను వెంటాడింది. అది వెళ్ళిపోయింది. నేనుకూడా వెళ్ళిపోవాలి అనుకున్నా డతడు. బాగా చీకటి పడక ముందే నేనూ వెళ్ళిపోవాలి. చీకటంటే నాకు భయం లేదు. కాని నే నెక్కడా తప్పి పోకూడదని ఆవ్వ నాకు గట్టిగా చెప్పింది.

అప్పుడు మళ్ళీ అతడు కుక్క మూలుగు విన్నాడు. అది అతనికి క్రింద భాగంనుంచి వచ్చింది.

ఒక గెంతు గెంతి, కుక్క కాదేమో అనుకున్నాడు డేవిడ్. 'కుక్కా! ఇక్కడ, కుక్కా! ఇక్కడ!' అని అతడు పిలిచాడు. కొంచెంసేపు ఊరుకున్నాడు. కాని సమాధానం రాలేదు.

అది ఈ దూలంలో దూరివుండదు అనుకున్నాడు. అప్పు డతడు దూలం కొసకు పరుగెత్తి అది గుల్లగా ఉన్నదేమో అని చూశాడు. కుక్క దూరి పోగలిగి నంత గుల్ల భాగం ఏమీలేనట్లు గ్రహించాడు. అయినా నిశ్చయం చేసుకోవాలని మోకాళ్ళపైన కూర్చొని "దూలాన్ని చేతులతో తడమి చూశాడు. అప్పుడొక గంతువేసి అతడు రెండవ కొసవద్దకు పరుగెత్తాడు.

'అ! ఇక్కడ గుల్లగా వుంది' అని అరిచాడు. క్రిందికి వంగి అతడా దూలంనుంచి ఒక ముక్కను

తీశాడు. అది పుచ్చిపోయి వున్నట్లు చూసి అశ్చర్య పడ్డాడు. అతను చేతులతో ఆ దూలాన్ని పైకి లేప నెత్తాడు. అక్కడున్న రెండుమూడు కఱ్ఱలను ముక్కలు చేశాడు. 'ఎండిపోయిన ఆకులు' అని అన్నా డతడు. ఆకులమీద చేతులు పెట్టి చూశాడు. 'ఆకులు వెచ్చగా ఉన్నాయి. వానిపై ఏదో నిద్రపోయింది' అనుకున్నా డా కుఱ్ఱవాడు. 'ఆ కుక్క ఇప్పుడే ఈ పక్క మీద నుంచి వెళ్ళిపోయింది. అది మళ్ళీ ఆ దూలం లోపలికి పోయింది.' డేవిడ్ అప్పుడా పుచ్చిపోయిన దూలాన్ని ముక్క ముక్కలుగా చేశాడు. ఆ గుల్ల ప్రదేశం ఉన్నంత వరకు- చివరి వరకు చూశాడు. చివరకి అక్కడ ఒక చిన్న కుక్కపిల్ల నక్కి నక్కి భయ పడుతూ కూర్చుంది. డేవిడ్ దాన్ని పట్టుకోటానికి చేతులు చావిన కొలదీ ఆ కుక్కపిల్ల మూలుగుతూ, భయంతో వణకిపోయింది.

'ఈ మేఘాలపైకి ఎక్కాలని నా కేదో చెప్పింది. అదేమిటో నాకు తెలీదు. కాని నాకు ఒక కుక్కపిల్ల దొరికింది' అని డేవిడ్ సంతోషంగా అనుకున్నాడు.

ఆ బక్కచిక్కివున్న కుక్క పిల్లను డేవిడ్ దూలం నుంచి పైకి తీశాడు. 'నిన్ను నేనేమీ బాధించను కుక్క పిల్లా! నీవు తిండిలేక మాడిపోతున్నావు. నిన్ను నే నింటికి తీసుకుపోయి అన్నం పెడతాను. నీకు

జ్వరమా? నీ బొచ్చంతా ఉడి పోయింది; ఎమైంది నీకు?' అని అతడు మెల్లగా అడిగాడు.

ఆ కుక్క పిల్ల చర్మమంతా ఎఱుగా వుంది. రెండు చోట్ల రక్తం కూడా వస్తోంది. 'నీకేం భయం లేదు, కుక్క పిల్లా! నేను నిన్ను పెంచి నీకు చేయవలసిన సహాయం అంతా చేస్తాను. నేనూ, మా అమ్మా నీకు ఉపచారం చేసి, నీకు ఆరోగ్యం కలిగిస్తాం' అని డేవిడ్ కుక్క పిల్లను దువ్వుతూ అన్నాడు.

ఆ కుక్క పిల్ల ఒక అడివి జాతిది. డేవిడ్ వద్ద నుంచి తప్పించుకు పోవాలని ప్రయత్నించింది. కాని దానికేం చేయటానికి శక్తిలేక పోయింది. డేవిడ్ దాన్ని చంకలో పెట్టుకుని కొండ క్రిందికి పరుగు ప్రారంభించాడు. 'నేను నిన్నింటికి తీసుకు పోతున్నాను. ఈ రాత్రి నీకు తియ్యని పాలుపోస్తాను. అవు నాకూ, మా అమ్మకీ, ఛార్లీ అనే పందికీ పాలిస్తుంది. ఆమె నీకు కూడా పాలిస్తుంది,' అంటూ డేవిడ్ పరుగెత్తాడు.

అతడు ఆ మంచులో నుంచి పరుగెత్తడంలో ఆ కుక్క పిల్ల జారిపోతుందేమో, మళ్ళీ పట్టుకోలేనేమో, అనుకుంటూ దాన్ని అతి జాగ్రత్తగా పట్టుకున్నాడు. 'కుక్క పిల్లా! నిన్ను ఈ కొండమీద ఎవరు విడిచి పెట్టారా? నక్కల వేటగాళ్ళు విడిచిపెట్టారా? వాళ్ళెందుకు చేశారా పని? ఎందుకంటే-నీ శరీరంమీద బొచ్చు

లేదని? నీవు కూడా ఇదివరలో నావలెనే ఒక అనాథవు. కాని అవ్వ నన్ను పెంచి బట్టలుకొని పెట్టింది. అవ్వ! నీ శరీరం మీద బొచ్చు పెరుగునట్లు చెయ్య గలదేమో కుక్క పిల్లా! మా అవ్వ ఇంచు మించుగా ఎంత పన్నె నా చెయ్యగలదు!’

డేవిడ్ క్రిందికి దిగి వచ్చే ముందు మలమల మాడుతున్న ఆ కుక్కపిల్లను ‘అనాథ’ అని పిలిచాడు.

అవ్వ ఆదరణ

‘అవ్వా! అవ్వా! లేలే చూడు నేనేం తీసుకొచ్చానో’
అంటూ డేవిడ్ అవ్వ పడుకున్న గదితలుపుకొట్టాడు.

‘అవ్వా! అవ్వా! లే; నేనేం తీసుకు వచ్చానో చూడు’
‘ఇదిగో ఒక నిముషం’ అంటూ అవ్వ తన పక్క
మీద దొర్లుతూ చెప్పింది.

అవ్వ మంచం ప్రక్కనున్న కుర్చీమీదనున్న అగ్గి
పెట్టెతీసి, కిరసనాయిలు దీపం వెలిగించింది.

‘ఇప్పుడు లోపలికి వచ్చి చూపించు’ అని చెప్పింది
అవ్వ.

డేవిడ్ అతెలుపు తెరిచి, చంకలో పట్టుకున్న కుక్క
పిల్ల తో గదిలోనికి పరుగెత్తాడు.

‘ఎమిటది డేవిడ్? ఎం రంగది?’ అని అతని చంక
లోని కుక్కపిల్ల ను తీక్షణంగాచూస్తూ అవ్వ అడిగింది.

‘నీకళ్ళజోడు పెట్టుకో; బాగాచూడగలవు’ అన్నాడు
డేవిడ్.

అవ్వ మంచం ప్రక్కనున్న కుర్చీమీదనున్న కళ్ళ
జోడు తీసుకుంది. అమె నిద్రకళ్లు శుడుచుకొని కళ్ళ
జోడు ధరించింది.

‘దగ్గిరకి తీసుకురా, బాగా చూస్తాను’ అంది అవ్వ. డేవిడ్ మంచం దగ్గిరకిపోయి కుక్కపిల్లను చేతులతో ఎత్తి చూపించాడు.

‘అది ఒక చిన్నపేటకుక్క, డేవిడ్.’ అని అమె ముసలిచేతితో దాని నుదుటిపై తట్టుతూ చెప్పింది. ‘కాని పాపం! ఆ కుక్కపిల్లను చీడపట్టి తినేసింది. తిండిలేక చావనిద్దంగా వుంది. ఈ ప్రపంచంలో ఎక్కడ దొరికింది నీకిది డేవిడ్?’

‘మేఘాలపైన ఒక గుల్లదూలంలో నాకది దొరికింది’ అని ఆతడు సగర్వంగా చెప్పాడు.

‘ఈరాత్రి అక్కడ పైకి వెళ్ళమని ఏదో చెప్పినట్లు నీ వెరుగుదువు కదా! అవ్వా, నీవు కూడా నాతోవచ్చి వుంటే బాగుండేది, ఆపైని మేఘాలపై సూర్యుడు ప్రకాశిస్తున్నాడు. నేను చూచినంతలో అదే అందంగా వుంది. ఒక కుక్కఅరుపు వినిపించేవరకు నే నక్కడ మేఘాలపై సూర్యకాంతిని చూస్తున్నాను. అప్పుడు నే నాధ్వని వచ్చిన వైపుకే వెళ్ళాను. అవ్వా! ఈ అనాధవున్న దూలం మీదనే నేను కూర్చున్నాను. నేను ఎలకవలె కదలకుండా కొంతసేపున్న తరువాత మళ్ళీ ఆ దూలంలోనే కుక్క మూలుగు వినిపించింది. అది దొరకటం నా అదృష్టం!’

‘దానికి ‘అనాధ’ అనిపేరు పెట్టావా?’

‘ఔను, అవ్వా! ఎవరో దాన్ని ఆ పైకొండమీద విడిచి పెట్టారు. ఎవడో నక్కల వేటగాడు అక్కడ దాన్ని విడిచి వుంటాడు అనుకుంటాను. దానికి తల్లి లేదు, తండ్రి లేడు. నాకూలేరు. నీవుచేరదీసే వరకు నేనూ అనాధనే కదా! అది కూడా అనాధయే! అందు చేత దానికి నేను ఆపేరు పెట్టాను.’

‘అది మంచి వేటకుక్కపిల్ల అని గట్టిగానే చెప్ప గలను. చీడతో చచ్చిపోవాలని ఎవరో దానినక్కడ విడిచి పెట్టారు. అందుచేతనే అది నీకు దొరికింది డేవిడ్!’

‘దాన్ని మనం రక్షించగలమా అవ్వా?’

‘మనం రక్షించగల మేమో అనుకుంటాను. దానికి ముందు కావలసినది తియ్యని, వెచ్చనిపాలు. దాని కున్న చీడను పోగొట్టటానికి సహాయం చేయటానికై బోలివర్ బుస్సీని తీసుకొద్దాం. ఈ లోయలో బోలివిర్ బుస్సీయే గొప్ప వేటకుక్కల వైద్యుడు.’

‘అవ్వా! దాన్ని రక్షించ గలమనే నా ఆశ’ అని కుక్కపిల్లను వడిలో పట్టుకుని చెప్పాడు.

‘నేనులేచి దుస్తులు ధరించే లోగా నీవు వెళ్ళి పొయ్యిలో నిప్పచెయ్యి. దానికి పాలు కాచాలి. కొద్ది రోజులనుంచి అది అహారం తిన్నట్లుగా లేదు.’ అని ఆమె చెప్పింది.

‘అల్లాగే చేస్తాను, అవ్వా!’

అని అంటూ డేవిడ్ వంట యింట్లోనికి వెళ్ళిపోయాడు. అనాథను క్రిందకుదింపి బొగ్గులను పొయ్యిలో వేశాడు. చిన్నమంట పెరిగి పెద్దదై మండుతున్న కొలదీ డేవిడ్ కఱ్ఱపుల్లలను తెచ్చి మంటలో వేస్తున్నాడు. అవ్వ దుస్తులు ధరించి వంట యింట్లోకి వచ్చే సరికి పొయ్యిలో మంట బాగా మండుతోంది.

‘స్టోరు గదిలోనికి పోయి ఒక గ్లాసుపాలు తీసుకురా డేవిడ్!’ అని అవ్వ చెప్పింది.

డేవిడ్ వంటింట్లోనుంచి పరుగెత్తి ఒక గ్లాసు పాలతో వెంటనే తిరిగి వచ్చాడు. పాలమీద పైకిలేచిన మీగడను ఒక పొడవైన చెంచాతో, బీవర్లీ అవ్వ కలియ బెట్టింది. దానిలోనుండి కొంచెం పాలను ఒక గిన్నెలోపోసి దానిని పొయ్యిమీద పెట్టింది.

‘అవ్వా! ఈ అనాథను రక్షించ గలమని నీకు నమ్మకంగా వుందా?’

‘నాకు తెలీదు, డేవిడ్. చీడదానికి బాగా పట్టుకుంది. కుక్కకు బొచ్చు ఊడిపోతే దాన్ని రక్షించటం చాలా కష్టం. కాని మనకు చేతనైనంత ప్రయత్నం చేద్దాం.’ అని అవ్వ చెప్పింది.

‘దాన్ని రక్షించ గలమనే నాకు ఆశగా వుంది, అవ్వా!’

డేవిడ్ చేతులలోనున్న, అనాథ నీరసంగా మూలి గింది. 'దాని శరీరంమీద బొచ్చు లేకపోవడంతో ఆ పర్వత శిఖరపు గాలిలో దానికి జలుబుచేసింది. అందు చేతనే అది ఆ దూలపు తొట్టలోదూరి కూర్చుంది. పాపం ఇది ఆచలిలో చచ్చినంతగా ముణుచుకొని పోయింది' అని అన్య చెప్పింది.

కాగిన పాలలో వ్రేలుపెట్టి ఆవి తగినంత వేడిగా ఉన్నట్లు అవ్వ గ్రహించింది.

'ఈ రాత్రి నేను దాన్ని చూడక పోయినట్లయితే ఎంతోకాలం ఇది బ్రతికి వుండేది కాదు గదా అవ్వా!'

అవ్వ పాలగిన్నెను క్రిందికి దింపింది. డేవిడ్ అనాథను గిన్నెవద్ద కూర్చోబెట్టి తాను మోకాళ్ళపై కూర్చున్నాడు.

'డేవిడ్ దాని నోటిని పాలకు దగ్గరగా వుంచు. దానికి వాసన చూపించు' అంది అవ్వ.

ఆ కుఱ్ఱవాడు అనాథనోనిటి పాలకు తగులు నట్లు పట్టుకున్నాడు. ముందుగా దానినాలుక పాలను రుచిచూచి, తరువాత ఆ కుక్క పాలను ఎంతో ఆశతో త్రాగటం ప్రారంభించింది.

'అవ్వా! అది తింటోంది. అది తింటోంది.' అని డేవిడ్ కేక పెట్టాడు.

‘అదితిన్న తర్వాతనే ఆ కుక్కపిల్ల బాగుంటుంది. చూడు, దాని చర్మం ఎంత బిరుసుగా వుందో.’

దానికి రక్తం కారుతోంది. గిన్నెలోనున్న పాలన్నీ అనాథ త్రాగేసింది.

‘అవ్వా! దానికింకా కావాలి’ అన్నాడు డేవిడ్.

‘ఈ రాత్రికి అవి చాలు. ఇప్పుడే పాలతో దాన్ని ముంచెత్త కూడదు. దానికొక పక్క తయారు చెయ్యి. ఉదయాన్నే మనంపోయి బోలివర్ ను కలుసుకుందాం’ అని అవ్వ చెప్పింది.

‘ఈ రాత్రికే వెళ్ళలేమా అవ్వా?’

‘ఇప్పుడు వెళ్ళలేము. బోలివర్ ఇప్పుడు నిద్రపో తుంటాడు.’

‘అయితే రేపు మనం తెల్లవారు జామునే లేవాలి’ అన్నాడు డేవిడ్.

‘నీవు వెళ్ళి పండుకుని కొంచెం నిద్ర పోవాలి. ఈ చిన్న అనాథ కూడా ఈ పాలన్నీత్రాగి వెళ్ళి పడు కుని నిద్రపోతుంది.’ అని అవ్వ సమాధానం చెప్పింది.

‘అవ్వా! ఈ రాత్రికి దాన్ని కూడా మేడపైన నా గదిలో పడుకో బెట్టనా?’ అని డేవిడ్ అడిగాడు.

‘అల్లాగేచెయ్యి. కాని దానికి పక్కమాత్రం క్రొందనే ఏర్పాటు చెయ్యిసుమా. నీతోపక్క మీద పడుక్కో బెట్టుకోవద్దు. దానికి బాగా బొచ్చు పెరుగునట్లు మనం

బాగా ప్రయత్నం చేద్దాం. అప్పుడు అది అందమైన కుక్కపిల్లగా తయారవుతుంది.' అని ఆమె చెప్పింది.

‘అల్లాగే నవ్వా! నా మంచం క్రిందనే దానికి పక్క తయారు చేస్తాను. ఉదయాన్నే మనం దాన్ని బోలివర్ టుస్సీ దగ్గరకి తీసుకు వెడతాం కదూ’ అంటూ డేవిడ్ మేడ మెల్లెక్కడం ఆరంభించాడు.

అతడు అనాథతో మేడ మెల్లెక్కడం చూస్తూనే, ‘అల్లాగే చేద్దాం నాయనా!’ అని చెప్పింది అవ్వ.

డాక్టర్ బోలివర్ టుస్సీ

‘పాపం, ఈ చిన్న కుక్క పిల్ల మళ్ళీ రక్తం వచ్చే వరకు తన కాలిగోళ్ళతో గోకుకుంది. చచ్చిపోవా లని ఆ కొండమీద విడిచి పెట్టిన దాన్ని పాపం, నీవు తీసుకొచ్చావు, డేవిడ్’ అని క్రిందివైపుకు చూస్తూ అవ్వ చెప్పింది.

డేవిడ్ తన అవ్వ వైపు పైకి చూశాడు. ‘అవ్వా, బోలివర్ టుస్సీ దీన్ని రక్షించగలడని చెప్పగలవా’ అని అడిగాడు డేవిడ్.

‘నాకు తెలీదు డేవిడ్. కాని ఈ లోయప్రాంతంలో ఎవరైనా బ్రతికించ గలవారుంటే ఈ బోలివర్ టుస్సీయే చేయగలడు.’

అవ్వ ధరించిన పొడవైన దుస్తులు దారిలో క్రింద గడ్డి పైనున్న మంచు పైన ఈడ్చు కుంటూ వచ్చింది. డేవిడ్తో ఇదివరకు బ్లైకుబర్గుకి పోయి నప్పుడు ఆమె తన గొనును క్రింద నీడ్చుకుండా ఎత్తి పట్టు కునేది. కాని ఇప్పుడు చీడతో దురద పట్టిన అనాధను తన వడిలో పెట్టుకోటం వలన ఆ విధంగా చేయటానికి వీలు లేక పోయింది.

అవ్వ, డేవిడ్ కలిసి ఎత్తైన రాతి కనుమ పైకి నడిచిపోయి, అక్కడ కజ్జలతో కట్టిన బోలివర్ టుస్సీ ఇంటికి చేరుకున్నారు.

‘తలుపు కొట్టు, డేవిడ్. బోలివర్ ఇంకా లేచివుండడు. పొగ గొట్టంలో ఏమీ పొగ కనిపించటం లేదు. మనం లేచినంత త్వరగా వాళ్లెప్పుడూ లేవరు.’ అని అవ్వ చెప్పింది.

డేవిడ్ వెంటనే, పైన కప్పు లేని ఒక అరుగుపై కెక్కి తలుపు కొట్టి, కాచుకుని వున్నాడు. ఎవరూ రాలేదు. అతడు మళ్ళీ తలుపు కొట్టాడు. కొంచెం సేపు ఊరుకుని డేవిడ్ మూడవసారి మళ్ళీ తలుపు కొట్టాడు. తలుపు తెరచుకుని డేవిడ్ ఎన్నడూ చూడనంతటి ఒక వింత మనిషి వచ్చి నిలబడ్డాడు.

‘నీకేం కావాలి అబ్బాయి?’ అని ఆ పొడవైన ఎఱ్ఱ ముఖం మనిషి అడిగాడు. అతడు నెమ్మదిగా మెల్లని గొంతుతో అడిగాడు. ‘ఏమిటీ! ప్రొద్దుటే పక్క మీద నుంచి లేవ గొట్టావు? ఏదో ఎక్కడో పొరపాటు జరిగి వుండాలి. ఈ విధంగా నన్ను పక్క మీద నుంచి లేవితే, ఇంక నాకు తెల్లవారి నిద్ర వుండదు.’ అని టుస్సీ తన మాటలకు తానే నవ్వుకున్నాడు. అవ్వ తోట దగ్గర నక్కలను వేటాడు తున్నప్పుడు డేవిడ్ విన్న

కుక్కల అరుపులాగ మోటుగా పెద్ద ధ్వని చేసినట్టుంది ఆతని నవ్వు. టుస్సీ డేవిడ్ ముందు నిలబడ్డాడు. అతడు రెండు పైకోట్లు మాత్రం ధరించాడు. సన్నని పొడవైన ఎఱ్ఱని గడ్డం వ్రేలాడు తోంది. తలపై నున్న మెరిసే ఎఱ్ఱని జుట్టు భుజాలపై పడుతూ వ్రేలాడుతోంది. అతని చేతులు పొడవుగా, సన్నంగా మోకాళ్ళదాకా వ్రేలాడు తున్నాయి.

‘కొంచెం పొరపాటు జరిగింది,’ అన్నాడు డేవిడ్. ‘నా కొక కుక్క పిల్ల దొరికింది.’ కాని అది చచ్చిన దాని వలె వుంది. నీవు దాన్ని రక్షించగలవేమో అని అవ్వ చెప్పింది.’

‘ఓహో! అక్కడ దూరంగా ఉన్న సింతియాను నేను చూడనే లేదే,’ అన్నాడు పోలివర్ కళ్లు నలుపుతూ, ఆవలిస్తూ. ‘సరే ఆకుక్క పిల్లకు ఏదో ఒకటి చెయ్యాలి. అది వేటకుక్క పిల్ల అంటే మరి ముఖ్యంగా చూడాలి. ఏదీ నన్ను చూడనియ్యి.’

బీవర్లీ అవ్వ మాట్లాడకుండా ఆ అరగుపై కేక్కుంది. ‘వేట కుక్కను రక్షించమని నీవే అంటున్నావా ! నా వేటకుక్కలు నీ కోడి గుడ్లను తీసికొని పోయినందుకు నీకు వేట కుక్కలంటేనే అసహ్యం అను కుంటాను.’ అన్నాడు పోలివర్.

‘కాని, బోలివర్ ! డేవిడ్ దీఅ నెంతో ప్రేమిస్తున్నాడు. నేనుకూడా ప్రేమిస్తున్నాను. కాని వేటకుక్క బాద పడుతుంటే నేను చూడలేను’ అని అవ్వ చెప్పింది.

ఆమె వడిలో పడి నిద్రపోతున్న కుక్కను బీవర్లీకి చూపించింది.

‘పాపం, చిన్నపిల్ల’ అని మూలుగుతున్న ఆ కుక్క పిల్లను తీసికొని జాగ్రత్తగా ముద్దాడుతూ అన్నాడు. ‘నీ కెక్కడ నుంచి వచ్చిందిది? అది ఒక వేటకుక్క బాగానే వుంది. ఇంత చిన్న పిల్లను ఈ విధంగా చేసిన దుర్మార్గుడెవరు?’

‘నక్కల వేటగాళ్ళు మంటలు వేసుకునే ఆ కొండ పైభాగంలో దీన్ని చూశాను’ అన్నాడు డేవిడ్. ‘అది చావటానికి ఒక నెల దూలం తొమ్మిది దూరివుండగా నేను చూశాను.’

‘అక్కడ విడిచి పెట్టిన ఆ దుర్మార్గుణ్ణి శపిస్తాను’ అన్నాడు బోలివర్. ‘వేట కుక్కలను అలక్ష్యం చేసిన వారి నెవ్వరినైనా శపించగలను.’

డేవిడ్ ఆచుట్టు ప్రక్కల రకరకాల సైజులలోవున్న ఏడు రంగురంగుల వేట కుక్కలను లెక్క పెట్టి చూశాడు. అవి బాగా మేత మేసి, మంచి ఆరోగ్యంగా

వున్నాయి. అవి అతి గర్వంగా లోకాలను ఒకటి, రెండు మెలికలుగా త్రిప్పుకుని వున్నాయి. డేవిడ్ మళ్ళీ బోలి వర్ వైపు చూసే సరికి ఎఱ్ఱని తల కాయలతో, తన కంటే చిన్న వారైన ముగ్గురు మగ పిల్లలు బోలివర్ ప్రక్కనే తలుపు దగ్గర నిల్చున్నారు. వాళ్ళంతా కాళ్ళకు జోళ్ళు లేకుండా బోలివర్ వలెనే పై చొక్కాలను మాత్రం ధరించి వున్నారు. లోపల గదిలో ఇద్దరు ఆడపిల్లలు, రాత్రిగొన్న ధరించి ఇటూ అటూ పరుగెత్తడంకుండా డేవిడ్ చూశాడు.

బోలివర్ వెనక్కి తిరిగి గదిలోనికి చూస్తూ, 'హనీ! నేను మూలికలు త్రవ్వి ఈ కుక్క పిల్లకు మందూ తయారు చేయాటానికి పోతున్నాను. వినిపించిందా?' అన్నాడు.

→
'బోలివర్ ! నీవెంకా ఉదయం ఫలహారం చెయ్య లేదు. జబ్బు వేట కుక్క కోసం ఒక రోజంతా పాడు చేస్తావేగాని, ధాన్యం పండించటానికి కొంచెం కూడా దున్నవు' అంది ఒక స్త్రీ లోపలినుంచి అమె డేవిడ్ కి కను పించటంలేదు.

'హనీ! వేట కుక్క ఎవ్వరినీ బాధించడంలేదు. నేను వెడుతున్నాను.' అన్నాడు బోలివర్.

అక్కడున్న ఒక్క కఱ్ఱల గుడిశలోనికి దూరాడు బోలివర్. కుక్కలన్నీ అక్కడనేలమీద ఓకుచెట్టు అకు

లపై పడుకున్న స్థలాన్ని డేవిడ్ చూశాడు. అక్కడ పడివున్న శ్రవుగోలను బోలివర్ తీసుకున్నాడు. దానిని శ్రవ్యటానికి కోయటానికి ఉపయోగించవచ్చు. దానికి ఒక ప్రక్కన గొడ్డలి మాదిరిగా వెడల్పయిన కత్తివలె వుంది. మరియొక ప్రక్కన పదునైన తొళికవలెవుంది.

పొదలు, దుబ్బుల మధ్యనుంచి బోలివర్ కాలిజోళ్లు లేకుండానే వెళ్ళటం డేవిడ్ వింతగా చూస్తూన్నాడు. అతడు, అవ్వతోకూడా కాలిజోళ్ళు ధరించి బోలివర్ టుస్సీ వెనుకనే నడిచిపోతున్నాడు.

‘మన మిప్పుడొక వనమూలికను వెదకాలి’ అన్నాడు బోలివర్. ఎన్నోరకాలైన మూలికలు దొరకాలి మనకివ్వడు. కొన్ని బెరడులు కూడా కావాలి. మనం త్వరగా ఏదో చేయకపోతే ఆ చిన్న కుక్కపిల్ల చచ్చి పోతుంది.’

‘టుస్సీగారూ! మీరు నాకుక్కను బాగు చేసిన తరువాత మీతో కూడా దాన్ని వేటకు తీసికొని రానిస్తారా ? ఈ లోయ ప్రాంతం అంతలోనూ మీరు చాలా గొప్ప వేటగాళ్ళని మా అవ్వ చెప్పింది’ అన్నాడు డేవిడ్.

‘చెవుల పిల్లిని పట్టుకుని, దాని తోలు టోపీగా చేసుకోవాలని డేవిడ్ కోరిక’ అని అవ్వ చెప్పింది.

ఈ అక్టోబరు నెలలో బాగా వర్షాలు పడగానే చెవుల పిల్లిని పట్టుకోవచ్చు. కాని నన్ను బోలివర్

గారు అని మాత్రం పిలవకు. అది చాలా క్రొత్తగా వుంటుంది నాకు. ఊరికే 'బోలివర్' అని పిలిస్తే చాలు నన్ను' అన్నాడు బోలివర్.

మూలికల వ్రేళ్ళ నుంచి మట్టిని దులిపేశాడు బోలివర్. 'సింతియా! నీవు కుక్క పిల్లను డేవిడ్ కిచ్చి, ఈ వ్రేళ్ళను నీ వడిలో వేసుకొని తీసుకు రావాలి' అన్నాడు బోలివర్..

'ఈవ్రేళ్ళను అనాథ మీద ఇప్పుడే వేసువచ్చునా?' అని అడిగాడు డేవిడ్.

'కాదు. ఇప్పుడు కాదు-డేవిడ్!' అంటూ నవ్వాడు బోలివర్. 'మనం ఇంకా అనేకరకాల వ్రేళ్ళను త్రవ్వి, వాటిని ఒక కుండలో వేసి ఉడికించి, ఆ రసాన్ని మాత్రమే అనాథ మీద రాయాలి. దాన్ని 'అనాథ' అని పిలుస్తున్నా వెందుకు చెప్ప?'

'అవ్వ నన్ను పెంచేవరకు నేను అనాథుడను. నేను తెచ్చేవరకు అనాథ కూడ అనాథగానే వుంది' అన్నాడు డేవిడ్.

'అది చాలా బాగుంది! వేటకుక్కకు ఇది సరియైన పేరు' అన్నాడు బోలివర్.

మళ్ళీ బోలివర్ త్రవ్వటం ఆరంభించాడు. 'ఇదిగో మూలిక దొరికింది' అన్నాడు.

• ఆ మొక్క బోలివరుకు మొల ఎత్తు వుంది; పెద్ద, ఆకుపచ్చని ఆకులు కూడా చాలా వున్నాయి.

బోలివర్ చెట్లక్రింద కొమ్మలక్రింద నడుస్తుండగా, అవి చొక్కాలేని అతని భుజాలకు గీసుకుని ఏమీ గీతలు పడలేదు. అతడు చాలా మోటు మనిషి అని డేవిడ్ తెలుసుకున్నాడు. అతడు గొప్పవేటకాడు అని గట్టిగా చెప్పగలను.. బోలివర్ బోడులేని కాళ్ళతో మొక్కలను, గొప్పలను తన్నుకుంటూ నడుస్తున్నాడు. కాని అతని కాలికి ముళ్లుకూడ గుచ్చుకోలేదు. నేను కూడా బోలివర్ లాగనే అవుతానేమో! అతడు నేనుచూసిన నక్కల బొమ్మవలెనే వున్నాడు. కాని అతడు దయగల మానవుడు. అతన్ని నేను ప్రేమిస్తున్నాను. అతడు వేటకుక్కలను ప్రేమిస్తాడు. నేనూ ప్రేమిస్తాను. అందుచేతనే అతనిపై నాకు ప్రేమ. 'మనకు కావలసిన మూలికలు, వ్రేళ్లు కావలసిన వన్నీ దొరికాయి' అని బోలివర్ చెప్పేవరకు వాళ్లు మూలికలను త్రవ్వుతూ, బెరడులను కోసుకుంటూ పోయారు.

‘మా యింటికి వెడదాం బోలివర్! మా యింట్లో వ్రేళ్ళను ఉడక బెట్టేలోగా నేను నీకు పలహారం తీసుకొస్తాను.’ అని చెప్పింది ఆవ్వ.

‘ఓ. సరే. అదే బాగుంది. నా కిప్పటికి నాతోవేటకి వచ్చే కుట్టువాడు దొరికాడు. వేటకుక్కకోసం ఏడిచే కుట్టువాడు చాలా మంచి మనిషి కాగలడు. సింతియా! నాకు నిన్ను నలభై సంవత్సరాలనుంచి తెలుసు. కాని నువ్వు వేటకుక్కను ప్రేమిస్తావని నాకు తెలీదు. నీవు మంచిదానివని నాకు తెలుసు. కాని నేననుకున్న దానికంటే కూడా నీవు మంచిదానవు సుమా’ అన్నాడు బోలివర్.

ఆ వసంత కాలమంతా కూడా అవ్వను గురించి బోలివర్ చెప్పిన మాటలను డేవిడ్ జ్ఞాపకం ఉంచు కున్నాడు. అనాథను చూసి నవ్వుడల్లా అవ్వమీద అతనికి ప్రేమఉబికి వచ్చేది. ఆమె అనాథను రక్షించింది. దానికి ఆమె ఋణం తీర్చుకోలే ననుకున్నాడు డేవిడ్. అతనికి అవకాశం దొరికిన తక్షణం ఆమె కిష్టమైన పనిచేయ దలచుకున్నాడు. ప్రపంచం అంత లోను ఆమె చాలా అద్భుతమైన స్త్రీ. మొత్తంమీద ఆమెనుగూర్చి అతడా విధంగా చెప్పాల్సిందే.

అనాథకున్న చీడను పోగొట్టటానికి బోలివర్ టుస్సీ చేత మందువేయించటం సరియైన పని. త్వరగా చీడం తాపోయి, బొచ్చుబాగా పెరిగి అనాథ ఒక మంచి అంద మైన వేటకుక్కగా తయారైంది.

ఆ వసంత కాలంలో అవ్వ అనాధకు త్రాగినంత పాలు పోసింది. కనుక అది బాగా పెరిగింది. ఇంట్లో చేసిన రొట్టె పెట్టింది. వేసవి కాలం పూర్తి అయ్యేలోగా అనాధ, బోలివర్ దగ్గరనున్న వేటకుక్కలవలె తయారైంది. డేవిడ్ వెళ్ళిన చోటకంతా అది అతి గర్వంగా తోక త్రిప్పుకుంటూ అతనితో కూడా తిరుగుతుండేది.

సెప్టెంబరు నెలలో ఆకులు ఎండిపోగానే, డేవిడ్, అవ్వ, బోలివర్తో కలిసి ఆడవిలోకి పోయి అనాధకు తర్ఫీదు నిచ్చారు. అనాధ చాలా మంచి కుక్క అనీ, అతి మంచి వేట కుక్క కాగలదనీ డేవిడ్ కి అవ్వ చెప్పింది. అవ్వ చెప్పినదంతా నిజమే. బోలివర్ యొక్క వేట కుక్కలకంటే అనాధయే త్వరగా చెవుల విల్లులను, కనిపెట్ట కలుగుతోంది. అనాధ మొదటి సారిగా అడివి పిల్లిని కనిపెట్టి నప్పట్నుంచీ, అవ్వ, డేవిడ్ కలిసి పిల్లివేట ప్రారంభించారు. రాత్రి వేళ లందు అవ్వ అలిసి పడుక్కుంటే డేవిడ్ ఒక్కడే అడివి లోనికి పోతుండే వాడు. చీకటి రాత్రులలో డేవిడ్ వేటాడ దలచుకున్నంత వరకు చంద్రుడు, నక్షత్రాలు ప్రకాశించేవి కాదు. శీతకాలం వచ్చింది. డిశంబరు జరుగు తోంది. కనుక రాత్రుళ్ళు వేటకు తగినట్లుగా ఉండేవి కాదు.

ఆకులు ప్రోగుచేసే కాలం

అది డిశంబరు నెల. ఒక నాడుదయం డేవిడ్ అవ్వ కోసా పాలు తీసుకు పోతుండగా తనలో ఇలా ఆలోచించాడు. త్వరలోనే క్రిస్టమస్ పండుగలొస్తున్నాయి. అపండుగనాడు మాఅవ్వ బీవర్లీని ప్రపంచమంతటి లోని స్త్రీలందరి కంటే అనందకరమైన గొప్ప స్త్రీగా చెయ్యాలి. నాకు తెలిసినంతవరకు నా విషయంలో ఆమెయేచాలాఅదరంగా ఉన్నస్త్రీ. ఆమెకు నేనొకఅందమైన బహుమతి నివ్వాలి. అయితే డబ్బులేకుండా నేనేవిధంగా ఆమెకు బహుమతి నివ్వడం? ఇప్పుడున్న డబ్బంతా మా సాధారణ జీవితానికే సరిపోతుంది.

ఈ బహుమతిని గూర్చి డేవిడ్ నవంబరు నెల నుంచీ ఆలోచిస్తున్నాడు. అతడు ఆలోచించిన వాటిలో అవ్వకు మంచి దుస్తులు ఇవ్వాలి అని ఆలోచన ఒకటి. అయితే ఆమెకు కావలసినది నిర్ణయించడం డేవిడ్ కి తేలీదు. అవ్వ స్వంతంగానే తయారు చేసుకున్న పొడవైన నల్లని కాలికో దుస్తులను ధరిస్తుంది. అక్కడ నివసించేచిన్నయువతులవలె ఆమె దుస్తులు ధరించదు.

పెద్ద కాలరు, మోచేతుల క్రిందివరకు చేతులు గలిగిన దుస్తులే ఆమె ధరిస్తుంది. ఆమెచాలా పొడవుగా వుండటంచేత పెద్దపెద్ద అడుగులు వేస్తూ నడుస్తుంది. దాని కనుకూలంగా వుండేటట్లు దుస్తులు క్రిందివరకు చాలా పొడవుగా వ్రేలాడుతూ వుంటాయి.

ఆ విధంగా ఆలోచిస్తూ అతడు వంటయింటి తలుపు తెరవగానే అతనికి ఆలోచనా భంగం జరిగింది.

‘డేవిడ్! ఈ రోజు చాలా ప్రశాంతంగా వుంది. కనుక మనం ఆకుల నేరుకుంటే మంచిది’ అని వంటింట్లో నుంచి ఉదయిస్తున్న సూర్యుని వైపు చూస్తున్న అవ్వ చెప్పింది. ‘ధిశంబరు నెలలో ఇంత ప్రశాంతమైన రోజు మరొకటి రాకపోవచ్చు. అవి ఎందుగా ఉన్నప్పుడే ఆకులను ప్రోగు చేసుకోటం మంచిది.’

‘అల్లాగే చేద్దాం అవ్వా! ’ అన్నాడు డేవిడ్. పెద్ద పాల గిన్నెను వంటింట్లో బల్లపై పెట్టాడు. అతడు పిల్లితోలు బోపీని తీసి, అవ్వ వంట పదార్థాలన్నీ తయారు చేసి పెట్టెలో పెట్టేవరకు అక్కడే చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

‘పాలుకాచిన వెంటనే వెళ్ళిపోదాం డేవిడ్’ అంది అవ్వ, బీవర్లీ.

· అవ్వ ఒకపెద్ద పాత్రలోనికి పాలుపోసే వరకు డేవిడ్ చేతిలో టోపీని వట్టుకుని చూస్తూ నిల్చున్నాడు. అప్పుడతడు పాలపాత్రను తీసికొనిపోయి స్టోరుగదిలోని ఒకగోడ అరలో పెట్టాడు. మళ్ళీ రెండవ పాత్రను తీసుకుపోవటానికి వచ్చిన మనుమణ్ణి చూసి అవ్వ చెప్పింది, ‘నీవునేనూ కలిసిపనిచేస్తే డేవిడ్ ! మన మెంత పనినై నా చెయ్యగలం !’

అవ్వను చూసి చిరునవ్వు నవ్వుతూ డేవిడ్ బల్ల మీదనున్న రెండవ పాలపాత్రను తీసికునిపోయాడు. ‘ఔను, చెయ్యగలం అవ్వా ! మనమిద్దరం కలిసి చెయ్యలేని పని నా కింతవరకు కనిపించనే లేదు.’ అన్నాడు డేవిడ్.

అతడు గదిలోనుంచి తిరిగిరాగానే ‘నేను సిద్ధంగా వున్నాను డేవిడ్ ! మనంధాన్యం గదివద్దకు పోయి ఒకపాఠ, రెండు సంచులు తీసుకుని పోవాలి’ అని చెప్పింది అవ్వ.

అవ్వ పెద్దపెద్ద అడుగులు వేస్తూ నడుస్తోంది. కాని ఇప్పుడు డేవిడ్ ఆమెతో సమంగా నడవ గలుగు తున్నాడు. ఒకప్పుడు ఆమెతో సమంగా నడవలేక వరుగెత్తే వాడని అతడికి జ్ఞాపకం వుంది. ఇప్పు డామెతో సరిసమానంగా నడుస్తున్నాడు. వారిద్దరూ

ధాన్యం కొట్టువద్దకు రాగానే డేవిడ్ తలుపుతీసి లోనికి వెళ్ళి రెండు సంచులు, పార తీసుకు వచ్చాడు.

‘ఆకులు బాగా వుండే మంచెస్థలమెక్కడ, డేవిడ్?’ అని అడిగింది అవ్వ.

‘ఆ కొండమీద ఆ తెల్ల ఓకుచెట్ల క్రింద. కొండ క్రింద చిన్న గొయ్యిలా వుంది. గాలి వల్ల ఆకులన్నీ దానిలోనికి ఆకులు ఎగిరిపడతాయి. అవ్వా! అందులో ఆకులు మొలలోతుంటాయి. అక్కడ ఆకులకోసం మనం ఎక్కువబాధపడ నక్కరలేదు.’ అని డేవిడ్ సమాధానం ఇచ్చాడు.

‘డేవిడ్ ! నీవు తొందరగా నేర్చుకున్నావు. ఆకులు నిండిన గొయ్యి ఉన్నట్లు కనిపెట్టగలిగావే! అక్కడ గొయ్యి వున్నట్లు నీకెల్లా తెలిసింది.’ అంది అవ్వ నవ్వుతూ.

‘మొన్న నేను చెవుల పిల్లిని వేటాడుతూ ఆగోతిలో పడ్డాను. మొల వరకూ ఆకులతో ములిగి పోయాను.’ అన్నాడు డేవిడ్.

వారిద్దరు చిన్న పిల్లని దాటి తెల్ల ని టేకు చెట్లవైపు కొండవైకి నడక ప్రారంభించారు.

‘మనకు పార అవసరం లేదను కుంటాను అవ్వా!’ అన్నాడు డేవిడ్.

‘కాని అది కూడా వుంటే భాదించదు కదా. ఏమో ఎవర మౌతుందేమో! గోతిలో ఉన్న వాటికంటే మన తోటకి ఇంకా ఎక్కువ ఆకులు అవసరం కావచ్చు. వైనున్న బాగా ఎండిన ఆకులు ఆవులశాలలో పడ వేద్దాం. ఆవులకు ఎండిన చిగుళ్ళు కావాలి.’ అని చెప్పింది అవ్వ.

వారిద్దరూ ఆకుల గొయ్యిదగ్గరకుపోగానే డేవిడ్ దానిలో ఉరికాడు. భుజాల వరకు మునిగి పోయాడు. ‘చూడు! ఎంత నిండుగా ఉన్నాయో అవ్వా!’ అన్నాడతడు.

డేవిడ్ ఆకులను సంచులలోనికి ఎత్తడం ఆరంభించాడు. ‘ఉండు, డేవిడ్! నేను సంచిని తెరచి పట్టుకుంటాను.’ అని చెప్పింది అవ్వ.

‘కాని నీవీగోతిలో దిగలేవు అవ్వా’ అన్నాడు డేవిడ్.

‘ఓ నేనూ దిగగలను. ఒకరికంటే ఇద్దరు సులభంగా ఆకులతో సంచి నిండింపవచ్చు.’ అని చెప్పింది అవ్వ.

ఆకుల కుప్పలోనికి త్రోసుకుంటూ అవ్వ రావడం చూసి డేవిడ్ నవ్వాడు. ఆమె సంచిని తన చేతులతో బాగా తెరచి పట్టుకుంది. ఇప్పుడు సంచిమూతి బాగా విశాలంగా ఉండడంచేత, డేవిడ్ ఆకుల నెక్కువగా అతీ సులభంగా సంచిలో పోయగలుగు తున్నాడు.

‘అవ్వా! ఆ విధంగా సంచిని తెరచి పట్టుకోగలిగిన వారినింతవరకు చూడలేదు.’ అన్నాడు డేవిడ్.

‘మీతాతయ్య బీవర్లి, నేనూ కలిసి ఈ విధంగానే ఆకులు ఏరుతుండేవాళ్ళం. ఈ విధంగానే సంచిని పట్టుకోటం నాకతడే చూపించాడు. నీవు సంచిని ఎలా తెరచి పట్టుకునే వాడివి డేవిడ్?’ అని అడిగింది అవ్వ.

→
‘ఒక కొసను నోటితో పట్టుకుని రెండు చేతులతో పట్టుకునేవాణ్ణి.’ అని అతడు పెద్ద కుప్పలుగా ఆకులను తెచ్చి సంచిలో వేస్తూ చెప్పాడు. ‘బోలివర్ టుస్సీతో వేటకువెళ్ళి చెవుల పిల్లిని పట్టుకున్న మొదటి రాత్రి అతడు సంచిని పట్టుకోటం నేను కనిపెట్టి చూశాను. పిల్లిని నేను సంచిలో పడవేయటానికి అతడు అలాగే పట్టుకున్నాడు.’

ఆ తెల్ల టేకుచెట్లకు దట్టంగా పట్టుకుని వున్న నందు ఆకులు చేసే ధ్వనితో సమంగా అవ్వ గట్టిగా నవ్వింది.

‘నీవు నాకు క్రొత్త సంగతి నేర్పించావు అవ్వా! పళ్ళతో సంచిని పట్టుకోటం నా కిష్టం లేదు. సంచి మురికిగా ఉంటుందేమో. అక్కడ నే నల్లాగే చేశాను. కాని ఇంక నేనెప్పుడూ ఆ విధంగా చెయ్యను’ అన్నాడు డేవిడ్.

‘నీవూ నాకుకొంతనేర్పించావు. కష్టపడకుండా గాలి చేతనే రాలి ఆకులుదొరికే స్థలంవుందని నాకింతవరకు తెలిదు. మీతాతయ్య కూడా ఈ వనిచాలాసులభంగానే చేసేవాడు. కాని నీపద్ధతి అతనికితెలిదు. మేమిద్దరంఅడవికిపోయినా కోత కట్టతో ఆకులు రాల్చేవాళ్ళం. చాలా కుప్పలు కుప్పలుగా ఆకులు రాల్చి, తోటలోనికి, సాలలోనికి తీసికుని పోయేవాళ్ళం. కాని ఈ పద్ధతి సులభంగాను, తొందరగాను ఆకులనుముందుగనే రాల్చివుంచుతుంది’ అని చెప్పింది అవ్వ.

అవ్వకు తెలియని సంగతిని ఒకటి తానే తెలుసుకున్నందుకు డేవిడ్ చాలా సంతోషించాడు. సంచిలో ఖాళీగానే ఆకులను వేయటంచేత మరియొక్కగుట్ట ఆకులను అతడు సంచిలో వేశాడు. తుపాకీ మందులాగ ఈ ఆకులు బాగా ఎండివున్నాయి. ‘అవ్వా! డై నీసాలలో వరుపుగా వేయటానికివి చాలా బాగుంటాయి.’

‘ఔను. ఈ ఎండు ఆకులపై నిద్రపోటానికి అవు చాలా ఆనందిస్తుంది. ఈ ఎండు ఆకులక్రింద తడి ఆకులుంటాయి. తోటలో చల్లటానికి ఎండు ఆకులకంటే తడివే బాగుంటాయి. రాత్రి గాలివేస్తే తడిఆకులు ఎగిరి పోలేవు.’ అని చెప్పింది బివర్గ్ అవ్వ.

అవ్వ, డేవిడ్ కలిసి రెండు సంచుల నిండుగా ఆకులను వేసికొని, కొండఎరువై పుగా క్రిందికినడక ప్రారం

భించారు. డిశంబరునెల సూర్యుడు ఆకాశంమీద ప్రకాశిస్తున్నాడు. గాలి మెల్లగా వెచ్చగా వీస్తుంది. డేవిడ్ తలపై నున్న చెవులపిల్లి బోపీ తోక, భుజంమీదనున్న ఆకుల సంచీకి పైన గాలిలో ఎగురుతోంది.

‘ఆకులు ఏరటానికి సరియైన సమయం ఇదే, డేవిడ్! రేపు వర్షమైనా, మంచయినా పడవచ్చు. ఇటువంటివి సంవత్సరంలో ఈ సమయంలోనే సంభవిస్తుంటాయి. క్రిస్టమస్ వండుగకి ఇక వద్దేనిమిది రోజులే వున్నాయి కదూ. ఈ వండుగ నీకు చాలా ఆనందకరంగా ఉండాల్సి కోరుతున్నాను. నీవు చాలామంచివాడవు, డేవిడ్! నీవు లేకుండా నేను ఒంటరిగా వుంటే ఏమి చేసివుండేదానినో నాకు తెలియదు’ అని చెప్పింది అవ్వ.

‘ఈ క్రిస్టమస్ వండుగ నీకుకూడా చాలాఆనందంగా వుంటుందని ఆశిస్తున్నాను, అవ్వా! నాకు నీవుకూడా చాలా మంచిగా వున్నావు’ అని డేవిడ్ చెప్పాడు.

వారిద్దరూ క్రమంగా గుఱ్ఱపుసాల వద్దకు వచ్చారు. సంచిలోని ఆకులను డేవిడ్ డై నీ భాగంలోకి పోశాడు. తరువాత అవ్వ తెచ్చిన సంచికూడా తీసుకుని అతడు దిమ్మరించాడు. వారావనులు చేస్తున్నంతసేపూ, క్రిస్టమస్ వండుగనుగూర్చి అవ్వచెప్పినమాటలను గురించి డేవిడ్ ఆలోచిస్తున్నాడు.

మళ్ళీ మరీకొన్ని ఆకులు తీసుకుని రావటానికి వారి
 ద్దరు వెనక్కి వెళ్ళినప్పుడు, 'నేను అవ్వకు ఇవ్వదలచిన
 బహుమతికి కావలసిన డబ్బు ఎల్లా సంపాదించాలో
 నాకు తెలుసు' అనుకుంటూ డేవిడ్ తన చేతిలోని సంచిని
 ఎగురవేస్తూ నడుస్తున్నాడు. 'దీన్ని గూర్చి నేనిది
 వరకే ఎందుకు ఆలోచించలేదు? గాలి బాగాలేని నాటి
 రాత్రి అనాథను అడవికి తీసికుని పోయి సంచి నిండా
 చెవుల పిల్లులను పట్టుకుని తీసుకొస్తాను. శీఘ్రంగా
 తోళ్ళను బాగుచేసి, తోళ్ళ దుకాణంలో అమ్మివేయగల
 ను. ఇదే అవ్వకు క్రిస్టమస్ బహుమతి యిచ్చేవిధానం.
 త్వరలోనే మంచి వెచ్చని రాత్రి వస్తుందని నా ఆశ.
 అటువంటి రాత్రి వచ్చిందంటే అవ్వకి మంచి బహు
 మతి తప్పకుండా తెస్తాను.'

పండుగ ఇంకపది హేను రోజులు

భోజనం చేయగానే ఈ రాత్రే వేటకు బాగుంటుంది అని డేవిడ్ అనుకున్నాడు. ఇటువంటి రాత్రిలోనే అడివిపిల్లులు, చెవులపిల్లులు విచ్చలవిడిగా తిరుగుతుంటాయి. నేను ఎదురుచూస్తున్న మంచివెచ్చని రాత్రి ఇదే. అనాథతోకలిసి నేను ఈరాత్రి పిల్లులను పట్టుకుంటాను, అని అనుకున్నాడు డేవిడ్.

అతడు భోజనం దగ్గరనుంచి లేస్తుండగా ఇల్లా చెప్పాడు, 'అవ్వా! నేను వెళ్లాల్సి. ఈ రాత్రివేటకి చాలా బాగుంది.'

'మనకు వంటయింట్లో కావలసినంత మాసం ఉంది డేవిడ్ ! మనకిప్పుడేమీ అడవిమాంసం అవసరం లేదు' అనిచెప్పింది అవ్వ.

'కాని, ఈ రాత్రి వేటకు చాలా మంచిది అవ్వా! భూమితడిగావుండి, రాత్రివెచ్చగా వున్నప్పుడే పిల్లులు బాగా టైట్ తిరుగుతుంటాయి. గాలిబాగా వీస్తుంటే ఆకుల చప్పుడెక్కువగా వుంటుంది. ఆ చప్పుడికి పిల్లులు చెదిరిపోతాయి. ఈ రాత్రి పిల్లులు చెట్ల మీదకు

జోరుగా వస్తాయి. చాలా రాత్రులనుంచి అనాథకూడా వేటకు పోవాలని అనుకుంటోంది' అన్నాడు డేవిడ్.

‘సరే, నీకు అదృష్టం కలుగుతుంది. నీవు నిల్లని పట్టుకుంటావని ఆశిస్తున్నాను’ అని నవ్వుతూ అవ్వ అంటూ వుండగానే డేవిడ్ లాంతరు తీసికుని వెళ్ళిపోయాడు.

‘నీవుకూడా నాతోరావా ? అవ్వా!’ అని గౌరవంగా అడిగాడు, డేవిడ్.

‘రాను. నేనీరాత్రి రాకుండా వుండటమే మంచిది. నేనిదివరకంత త్వరితంగాకొండలెక్కలేనని భయంగా వుంది. నీతోను, అనాథతోను నమంగా నడవలేనేమో. నేను లేకుండా వుంటేనే మీకు బాగుంటుంది,’ అని చెప్పింది అవ్వ.

డేవిడ్ అవ్వవై పుచూసిచిరునవ్వునవ్వి, నేనెందుకు వెడుతున్నానో అవ్వకు తెలిస్తే బాగుండును. కాని ఆమెకు తెలీదు అని తనలో అనుకున్నాడు.

డేవిడ్ లాంతరు పట్టుకోగానే ఎందుకో అనాథగ్రహించింది. అది అతనివద్దకు పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చింది. ముందుకాళ్లు రెండూ డేవిడ్ చలిబనియను పై పెట్టి అతని ముఖంలోనికి చూస్తూ మూలిగింది. దాన్ని అతడు వేటకుతీసుకు వెడుతున్నందుకు అది సంతోషించింది.

‘వేటకు మంచిరాత్రి ఎప్పుడో నీకుతెలుసు కదూ, అనాథ!’ అని డేవిడ్ తన వేటకుక్కను ప్రేమగా అన్నాడు.

డేవిడ్ అనాథకు తెల్లగా, పొట్టిగాపెరిగినబొచ్చును చూశాడు. ‘అనాథా! ఇక్కడున్న కుక్కలన్నింటికంటే ఇప్పుడు నీవే అందమైనదానివి. నీవే చాలా ఉత్తమమైన దానవు,’ అని అతడు కుక్కతలను దువ్వుతూ అన్నాడు.

డేవిడ్ వైపుచూచి అనాథ మొరిగింది.

‘ఇంకఒక్కనిమిషంలోమనంవెళ్ళిపోదాం, అనాథా’ అన్నాడు డేవిడ్.

అంటూనే అతడుగదిలోనికిపోయి ఒకకాఫీ సంచిని, ఒకత్రవ్వు గోలను తీసుకుని వచ్చాడు.

‘పిల్లికన్నంలో దూరితే నేనేదాన్ని త్రవ్వి పైకి తీస్తాను, అనాథా! నీపళ్ళతో నీవు మట్టిని, రాళ్ళను త్రవ్వితీయ నక్కరలేదు. నీకు పళ్ళు విరిగిపోతాయి. నీవు బ్రతికినంతవరకు నీకు పళ్ళుండాల్సి. పళ్ళులేక పోతే నీవు వేటకు పనికిరావు. కుక్కకు పళ్లుడిపోతే దానిరూపం నూరిపోతుంది. అనాథా! పిల్లి చెట్టెక్కిందంటే నేనే చెట్టెక్కి వట్టుకుంటాను. నేనెల్లా చెట్టెక్కుతానో నీకుతెలుసు అనాథా!’ అని తనవేట కుక్కతో డేవిడ్ అన్నాడు.

అతడు చెప్పినదంతా అర్థమైనట్లు అనాథ మొరిగింది. వారిద్దరూ ఒంటినివిడిచి దూరంగా వెళ్ళిన తరువాత మళ్ళీ డేవిడ్ అనాథతో ఇల్లాఅన్నాడు. 'అనాథా! ఈరాత్రి నీవే పిల్లని కనిపెట్టాలి. నేను వాటిబొచ్చుతోలును తియ్యాలి. వాటిని తీసుకుపోయి జైక్యుబర్గులోని డర్బీప్రాడ్యూస్ హౌసులోఅమ్మి డబ్బు తీసుకోవాలి. దానితో బీవర్లీఅవ్వకి క్రిస్టమస్ పండుగ బహుమతిని కొనాలి. తెలిసిందా ? అనాథా ! చూడు, అవ్వముందు మనంమాట్లాడ కూడదు.'

డేవిడ్ ముఖంలోనికి చూస్తూ అనాథ మళ్ళీ మొరిగింది.

'ఇప్పుడుపోయి పిల్లని వెదుకు. క్రిస్టమస్ పండుగకు ఇంక పదిహేనురోజులుంది. మనంత్వరపడాలి' అన్నాడు డేవిడ్.

అనాథ కాళ్ళు నిగిడించి చీకట్లోకి వరుగెత్తింది. ముక్కుతో గాలిని వాసన చూస్తూ, ఏదో వని కట్టినట్లుగా వరుగెత్తింది.

అనాథవెళ్ళిన దారినేపోతూ, కుక్క దేనినో కనిపెట్టిందనుకున్నాడు డేవిడ్. కానికుక్క అతనికికనిపించకుండావెళ్ళిపోయింది. కొంతసేపటికి అనాథఅరుపువిని వింటగానే అతడుఅక్కడే ఆగిపోయాడు. అనాథఅరుపు

ధ్వని, వేగముహెచ్చిన కొలదీ, డేవిడ్ గుండెవేగంగా కొట్టుకుంది.

అతడునిలబడి విన్నకొలదీ పిల్లి కనిపించదని అనుకున్నాడు. క్రమంగా అతడు దగ్గరకువెడుతున్నాడు. అప్పుడుహఠాత్తుగా అనాథ మొరగటం మానివేసి, తిరిగి మొరగటం ఆరంభించింది. మొరుగుశబ్దంకూడా మారిపోయింది.

‘దాన్ని చెట్టుమీదికితరిమింది’ అని డేవిడ్ కేకవేస్తూ ఆ శబద్ధంవచ్చివైపుకే పరుగెత్తాడు.

పెద్దపెద్ద చెట్ల క్రింద మోకాలివరకు గుట్టలుగారాలి వున్నఅకులపైనుంచి పరుగెత్తాడు. కాని అవన్నీతడిగా వుండటంచేత చప్పుడుకాలేదు. ఒకచిన్న ఏరునుదాటి, ఒకకంచెపొడవునా పరుగెత్తాడు. అనాథ అరిచే చోటికి చేరుకున్నాడు. అనాథ ఒకచెట్టుమొదలుమీద ముందు కాళ్ళతోఅనుకుని చెట్టుమీదకుచూస్తోంది. అప్పుడు డేవిడ్ లాంతరును పైకెత్తిచూశాడు.

‘అఁ. నేనుదాన్నిచూశాను, అనాథ! నీవుకూడా చూడవచ్చు. పై నఒకచిన్నద్రాక్ష తీగను పట్టుకుని అక్కడ పెద్దపిల్లి కూర్చుంది. అనాథా! నేనిప్పుడాకొమ్మ నాడించిదాన్నిక్రింద పడకొడతాను. కానిఅది పరుగెత్తటానికిప్రయత్నిస్తే తప్ప, దాన్నినీవు కరవకూడదు సుమా! ‘అన్నాడు డేవిడ్.

అనాథ ఉపరికంటె వేగంగా అరుస్తోంది. డేవిడ్ ఆ ద్రాక్షతీగను పట్టుకోగానే దాన్ని అతడేమి చేస్తాడో అనాథకు తెలుసు. డేవిడ్ తీగను ఊపాడు. కాని పిల్లి గట్టిగా పట్టుకునేవుంది. అప్పుడతడు తీగను అతివేగంగా ఊపాడు. అనాథ అరుపుమాని వేసింది. పిల్లి బంటిలాగ క్రిందకు పడుతుండటం చూసిన డేవిడ్ కళ్ళు నక్షత్రాల వలె మెరిసిపోయాయి. ఆ పిల్లి క్రిందకు పడిన వెంటనే అతడు దానితో కను పట్టుకుని పైకి ఎత్తాడు. అందుచేత అనాథ దాన్ని కరవటానికి వీలులేకపోయింది.

‘నీవింకా ఆడుతున్నావు పిల్లీ! చెట్టుమీద నుంచి వడినా నీకేమీ దెబ్బ తగులలేదు. పైగా అనాథ కూడా నిన్ను కరవకుండా చేశాను.’ అన్నాడు డేవిడ్ దాని బరువును చూస్తూ. పిల్లిని కరవాలని అనాథ ఎగిరింది. ‘బుద్ధిగావుండు అనాథా! నీవు కరిచి దానితోలును చిల్లు చేయ కూడదు. దీన్ని మంచి బొచ్చుతోలుగా చేయాలి. దీనికి ఒక డాలరు కంటే ఎక్కువ రావాలి. ఇది చాలా బొచ్చుతో వున్న మంచి పిల్లి’ అన్నాడు డేవిడ్.

‘నీకు క్రిష్టమస్ బహుమతి కొనటానికి ఇదిగో ఒకటి దొరికింది అవ్వా!’ అనుకున్నాడు డేవిడ్, అపిల్లిని సంచిలో వేస్తూ. ‘ఈ పరుగెత్తు అనాథ! ఇంకొకదాన్ని

పట్టుకోవాలి. ఈ రాత్రి మనం మూడు పిల్లలను పట్టుకోవాలి. వాటితోళ్ళనుతీసి, శుభ్రపరిచి డర్బీ ప్రొడ్యూస్ హౌస్ లో అమ్మాలి. మనం త్వరగా వెళ్ళాలి. వెళ్ళు ఇంకొక పిల్లని పట్టుకో' అన్నాడు డేవిడ్.

అనాథ పరుగెత్తింది. పిల్లి వున్న సంచిపైకి క్రిందికి ఎత్తుతూ, డేవిడ్ దానిబరువును చూస్తున్నాడు. ఇప్పడింక పిల్లి చచ్చినట్లు నటించటం లేదు. సంచి పైకి ఎక్కుతోంది. డేవిడ్ సంచిని ఆడించి పిల్లిని క్రిందికి వడవేసే సమయంలో అనాథ అరిచింది. ఆశబ్దం వినీ వినగానే డేవిడ్ ఆ వైపుకు పరుగెత్తాడు.

కుక్కను సమీపించే సరికి అది ఒక చిన్న కొండ శిఖరంపైపు చూస్తూ, రాతిక్రిందనే ఆరుస్తోంది.

'అది పిల్లియే, కాని అనాథా! అది మనకుదొరకదు. అది చాలా చురుకైనది. ఎక్కడ దాక్కోవాలో దానికి తెలుసు' అన్నాడు డేవిడ్.

కాని అనాథ ఆ శిఖరం విడిచి పెట్టలేదు.

'రా, అనాథా! రా. మరియొక చెట్టు వద్దకుపోయి వెదకుదాం. అక్కడ ఏమీరాతి మెట్టలులేవు' అన్నాడు డేవిడ్.

అనాథ డేవిడ్ వద్దకువచ్చి మూలగటం ప్రారంభించింది.

‘నీవు వీలుస్తున్నావు అనాథా! మనం వట్టుకోలేని వీల్లిని గూర్చి అరిస్తే లాభంలేదు’ అన్నాడు డేవిడ్.

అనాథకు అతని మాటలు అర్థం అయినట్లుంది. అరవటం మానివేసి మళ్ళీ చీకట్లోకి పరుగెత్తింది. అనాటి వెచ్చని రాత్రి గాలిని వాసనచూస్తూ అది పరుగెత్తి పోయింది.

అది దేనినో పసికట్టి చూస్తుంది అని అనుకుంటూ అతడు ఒక రాతిమీద విశ్రాంతికై కూర్చున్నాడు. అది ఏమి చేస్తుందో అగి చూస్తాను.

ఆ విధంగా అనుకుంటూ డేవిడ్ కొంచెంసేపున్నాడో లేదో అనాథ అరుపు వినిపించింది. ఈ సారి ఆ శబ్దం ఆ త్తరపు దిక్కునుంచి వచ్చింది.

ఆ కుక్క వీల్లి దగ్గరకే పోయినట్లుంది అనుకుంటూ అతడు కుక్క అరుపు వచ్చిన వైపుకే పరుగెత్తాడు.

అనాథ అరుపులన్నీ డేవిడ్ చెవికి తీయని సంగీతం లాగవున్నాయి. అతడు ఆ కుక్క ఉన్నచోటికి రాగానే అమితంగా ఆయాసపడుతున్నాడు. కొంచెంసేపు అగి ఆయాసపడుతూ కుక్క అరుపులను పరీక్షగావిన్నాడు. ఆ శబ్దం వచ్చిన వైపుకే అతడు పరుగెత్తడం ఆరంభించాడు. అతడు చిన్న చిన్న రాళ్ళను దాటుకునిపోతూ మెట్టలెక్కుతున్నాడు. దట్టంగా ఉన్న ద్రాక్షతీగ దొంకలలో నుంచి దూరిపోతున్నాడు. ఆ ప్రాంతంలోని చెట్ల

పై భాగములన్నీ నరికి వేయబడి వున్నాయి. వీటి మధ్యనుంచి అతడు చొచ్చుకుని పోవాలి. చివరికి డేవిడ్ అనాథను కలుసుకున్నాడు. తనముందుకాళ్ళను ఒక చెట్టు మోడుపై అనించి ఆ కుక్క నిలబడివుంది.

డేవిడ్ పైకి చూసి 'ఓహో చూడు! ఎటువంటి పిల్లి వుందో అనాథా!' అన్నాడు సంతోషంతో. ఆ పిల్లి చెట్టు మీదనున్న మొండి కొమ్మపై కూర్చుని వుంది. 'ఇది చాలా సులభం అనాథా! నేనాపైకి ఎక్కి దానితోక పట్టుకుని తీసుకొస్తాను.' అన్నాడు డేవిడ్.

అతడు తన లాంతరును విరిగివున్న కొమ్మకు తగిలించి చెట్టుపైన వెలుగు వుండేలాగ చేశాడు. అక్కడ నుంచి అతడు చెట్టుపైకి ఎక్కి పిల్లి తోకను పట్టుకుని తీసుకొచ్చాడు.

'చూడు ఇది ఎంత బాగున్నదో అనాథా!' అన్నాడు. అనాథ పైకి ఒక గంతు వేసింది. 'ఆ దాన్ని నీకి య్యను. అవ్వకు బహుమతి నివ్వటానికిది మరొక బొచ్చుతోలు.' అంటూ డేవిడ్ సంచిని విప్పి ఆ పిల్లిని దానిలో వేశాడు. సంచిలో రెండు పిల్లులు పోట్లాట ఆరంభించాయి. అవి రెండూ సరిగా వుండేటట్లు డేవిడ్ సంచిని ఒక్కమారు ఆడించి, భుజం మీద వేసుకుని తన లాంతరును, త్రవ్వగ్గోలను తీసికొని అనాథను విలుసా బయలుదేరాడు.

‘ఇంకొక్కటి ధోరికితే చాలు అనాథా!’ అంటూ, తన కుక్కవైపు చూశాడు. కాని అది అప్పుడే ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయింది.

ఏదో తొందరగా వెళ్ళిపోయింది, అని డేవిడ్ అనుకున్నాడు. ఇంతలో తన ముందరవున్న ఖర్చూరపు చెట్టును చూశాడు. కుక్కమరియొక్క పిల్లికోసం వెళ్ళిందని డేవిడ్ అనుకున్నాడు. వారక్కడ ఖర్చూరపువళ్ళను తినడానికి వచ్చారు.

అప్పుడు కుక్కఅరుపును విని డేవిడ్ అది ఇంకొక కొండకావల వున్నట్లు గ్రహించాడు. ఆ శబ్దంవచ్చిన వైపునకుబయలుదేరి అతడు తనకద్దంగావున్న దుబ్బులను, చెట్ల పొదలను, డొంకలను, తీగలను శ్రోసుకుంటూ నడుస్తున్నాడు. అతడొక ఎత్తైన గుట్టనెక్కి, మళ్ళీ ఒకలోతైన గోతిలోనికి దిగాడు. ఒక్కడ ఒక మెట్టుక్రింద కుక్క మొరుగుతుండటం చూశాడు. ఇది వరకు పిల్లిని పట్టుకున్నచోటికి ఇది నూరు గజాలు మాత్రమే వుంది.

‘రా, అనాథా! దాన్నిమనం పట్టుకోలేము.’ అన్నాడు డేవిడ్. అనాథ రావడానికి ఒప్పుకోలేదు. కాని డేవిడ్ ఆ మెట్టును ఎక్కుతుండగా అనాథ ఆ మెట్టు విడిచిపోయింది. డేవిడ్ మెట్టపైకి ఎక్కి చూస్తే

అకాశంమీద నక్షత్రాలు ప్రకాశిస్తున్నాయి. లారెల్ శిఖరానికి నక్షత్రాలు పదిఅడుగుల దూరం మాత్రమే ఉన్నట్లుకనిపించాయి. అతడునక్షత్రాలపై పువక్కడం ప్రారంభించాడు. కాని అతడు ఎక్కిన కొలదీ నక్షత్రాలు పైకిపోతున్నాయి.

అతడు లారెల్ శిఖరం ఎక్కిన తరువాత 'అనాథా! ఇదిఒక పెద్దఅదివి. ఇక్కడమనకు మరొకవిల్లి దొరికి తీరాలి,' అన్నాడు డేవిడ్.

వారిద్దరూ ఆ శిఖరంమీద మైలుకంటే ఎక్కువనడిచారు. అనాథ అన్ని ప్రక్కలకుపోయి వేటాడు తోంది. వారు సల్పరు స్ప్రింగు వద్దకు పోయిన తరువాతనే అనాథ ప్రయత్నంచేసింది. అనాథ దట్టమైన ఆ అరణ్యంలోనికిపోయి అరిచింది. మళ్ళీ అది అరుపుమార్చే వరకు డేవిడ్ కనిపెట్టుకుని వున్నాడు.

అతడు మెట్టక్రిందికి పోయేసరికి అనాథ పెద్ద ఒక చెట్టుపైకి చూసిమొరగటం చూశాడు. ఈ చెట్టు నేనెక్కగలనా? అని అతడు ఆశ్చర్యపడ్డాడు. అతనికినమ్మకం లేకపోయింది.

కాని అతడు కుక్కకు అందకుండా 'ఆ పిల్లల సంచిని ఒకచెట్టుకొమ్మకు కట్టాడు. లాంతరును తన బెట్టుకుకట్టి తనవీపుపై నిలబడునట్లు అమర్చాడు. అప్పుడతడు ఆపెద్ద ఒకచెట్టును ఎక్కటం అరంభం

చాడు. ఒకకొమ్మనుంచి మరియొక కొమ్మకు క్రమ క్రమంగా వైకిఎక్కి అక్కడ ఆకులతోకట్టిన ఒకఉడత గూడువున్నట్లు చూశాడు.

ఇది పిల్లి ఎక్కలేనంత పొడవైన చెట్టు అని డేవిడ్ అనుకున్నాడు. క్రమంగా అతడు చిట్టచివరికి ఎక్కి అక్కడ లాంతరును తీశాడు. లాంతరును వైకి ఎత్తి అక్కడ కంగారుగా తిరుగుతున్న వస్తువునుచూశాడు.

అది అడివి పిల్లి కాదు. అది బూడిద రంగుకాదు. అది గోధుమ రంగు, వంటినిండా నల్ల ఉంగరాలను, కుచ్చులాంటి తోకను కలిగివుంది. అది ఒక 'పులుగు వంటి పిల్లి' అవి డేవిడ్ కేక పెట్టాడు. ఆ పులుగు పిల్లి నోరు తెరిచి పళ్లు బైట పెట్టింది. అక్కడ నుంచి అది మరొకపెద్దకొమ్మ నెక్కి చెట్టు కొనకు పోయింది.

నేనా కొమ్మ నెక్కినట్లయితే నా బరువుకి అది విరిగి పోతుందేమో అనుకున్నాడు డేవిడ్. నేనిప్పుడే నక్షత్రాలవద్దకు వచ్చినట్లున్నాను. కాని ఆ పులుగుతోలుతోనూ అవ్వకు మంచి క్రిస్టమస్ బహుమతి కొన వచ్చు, అని అనుకుంటూ డేవిడ్ పులుగునుచూస్తూ కొమ్మపై కూర్చున్నాడు.

అనాథ పులుగును పసిపట్టటానికిదే ప్రప్రథమం. 'నిన్ను విడిచి వెళ్ళటానికిష్టంలేదు. కాని నేను వెళ్ళక తప్పదు.' అన్నాడు డేవిడ్.

అప్పు డతడు లాంతరును తిరిగి బెట్టుకి తగిలించి క్రిందకుదిగి వచ్చాడు. క్రిందికి రాగానే అతని చేతులు వేడెక్కాయి. చెట్టుకు రాసుకోవడంవలన కాళ్ళు కంది మంటలు పెట్టాయి.

‘పులుగు అక్కడ వైన వున్నదిగాని అది నీ అంత పెద్దదిగా వుంది అనాథా! మనం దాన్ని పట్టుకోలేము. ఆ కొమ్మ మీద అది చాలా పైకి పోయింది. నేనెక్కితే ఆ కొమ్మ విరిగి పోతుందేమో అని భయంగా వుంది. నీవు చెబితేగాని నేనెక్కడున్నానో అవ్వ తెలుసు కోలేదు. నావలె నీవు అవ్వతో మాట్లాడలేవు అనాథా,’ అన్నాడు డేవిడ్.

కుక్క చెట్టుపైకి చూస్తూమొరుగుతుంటే అతడు దానితలపై తట్టాడు.

‘మనం దాన్ని విడిచిపోవాలి అనాథా! మనం కొన్నాళ్ళతర్వాత మళ్ళీ వచ్చి మరొకచిన్నచెట్టుమీద దాన్ని పట్టుకోవచ్చు’ అన్నాడతడు.

వారిరువురు సల్పర్ స్ప్రింగు క్రిందిలోయలోకి నడచి పోతుండగా, అనాథ డేవిడ్ కంటే ముందు వేగంగా వరుగె త్తిపోయింది. అది పొలాలపై నుంచి వరుగె త్తి పోయి ఒకరేడ్ బర్డ్ చెట్టుపైకి చూస్తూ మొరిగింది. డేవిడ్

వేగంగా అక్కడకిపోయి చూడగా ఒకపిల్లి అనాథకు అందనంత దూరంలో వ్రేలాడుతోంది. డేవిడ్ పైకి పోయి దాన్ని పట్టుకున్నాడు. కాని అది పులుగు కంటే పెద్దదికాదు. 'నీవుమూడోపిల్లివే. కాని, నీవుచిన్నపిల్లివి సరే.' అన్నాడు డేవిడ్.

తనసంచనినివిప్పి ఈచిన్నపిల్లిని కూడా అందులో పడవేశాడు. ఇంక వేటచాలించి ఇంటికి బయల్దేరాడు డేవిడ్. అతనికంటే ముందుగానే ఎఱ్ఱనినాలుక అడించుతూ అనాథపరుగె తి ఇంటికిచేరింది.

వేటకాని హృదయం

త్రోలుకోసమని ఒకచెవులపిల్లినిచంపటం-అందులోను చిన్న పిల్లినిచంపటం-గురించి దారి పొడుగునా డేవిడ్ ఆలోచించాడు. మనకు అడివిజంతువుమాంసం అక్కరలేదు. వంటగదిలో కావలసినంత మాంసం వుంది. ఇంతకీ పిల్లిని అవ్వ తినదు.

ఈ చెవుల పిల్లులు చెట్ల తొట్టలలో, కొండ మెట్టల పైన, కన్నాలలోను ఎలా జీవిస్తాయో అని ఆలోచించు కుంటూ డేవిడ్ నడిచాడు. అవి రాత్రివేళ ఖడ్జూరపు చెట్లు, ద్రాక్షతీగలు మొదలైన చెట్లను వెదకి ఆహారం సంపాదించుకునే పద్ధతిని గూర్చి ఆలోచించాడు. తన భుజంమీద నున్న సంచిని సవరించుతూ అప్పడప్ప డవి తిండి లేకుండా వుంటాయని ఊహించాడు. చివరికి ఇంటికి వచ్చి సంచిని విప్పి ఆ మూడు పిల్లలను చూశాడు. 'నేను మిమ్మల్ని చంపితే నాకు మీ తోళ్ళు వస్తాయి. తోళ్ళకోసం మిమ్మల్ని చంపటం! నేనీ పిల్లి త్రోలుకోపిని ధరించినపుడల్లా ఆ రాత్రి బోలివర్ వులుగును తుపాకితో పేల్చిన సంగతి జ్ఞాపకంవస్తుంది. నా కంటే ఈ పిల్లికే ఈ తోలు ఎంత ఉపయోగమో

అని ఆలోచిస్తాను' అంటూ ఆ పిల్లలతో చెప్పాడు డేవిడ్.

కొంత సేవతడు వాటివైపు చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

‘ఓ చిన్నపిల్లీ! నిన్ను విడిచిపెట్టేస్తాను. నీ చిన్న తోలుకోసం నిన్ను చంపదలచుకోలేదు. దాని ఖరీదు 25 సెంటుండదు. నీవు మళ్ళీ మీ అమ్మ దగ్గరకి వెళ్ళటానికి విడిచివేస్తాను. మిమ్ము నేను చంపదలచుకోలేదు కూడా’ అని తనలో అనుకున్నాడు డేవిడ్, తనవైపు భయంగా మెరిసే కళ్ళతో చూస్తున్న పెద్ద చెవుల పిల్లలను చూస్తూ.

‘మీ తోళ్ళకోసం మిమ్ము చంపటానికి మా అవ్వ అంగీకరించదు. ఆమెకు బహుమతికై నే నింకొక మార్గం ఆలోచిస్తాను.’ అని నిశ్చయించి ఆతడుసంచిన మళ్ళీ మూసికట్టి భుజంమీద వేసుకున్నాడు.

‘ఛీ! పమిటిది నా సంగతి నాకేం తెలీటం లేదు’ అంటూ తనలో తాను సజిగాడు డేవిడ్.

‘పులుగు పిల్లలను చంపటానికి నేను బోలివర్క్కి సహాయం చేశాను. కాని నాకీ ఆలోచనలు రాలేదు. ఇప్పుడు అవ్వకు బహుమతి కొనటానికై పిల్లలను వట్టుకుంటే వాటిచర్మాలు వాటికే ఎంత ఉపయోగమో గదా’ అని ఆలోచన బయలు దేరింది.

నేను కొట్టవలసిన దింకా ఒక తేనెచెట్టు వుంది అనుకున్నాడతడు. అవ్వకు బహుమతికై కావలసిన ధనం వచ్చేటంత తేనెను అమ్మవచ్చు. సరియైన చోటున ఈ పిల్లలను విడిచిపెట్టి వేస్తాను.

ఒకచోట దట్టమైన ఆకులున్న చెట్టు చూసి డేవిడ్ ఆగిపోయాడు. సంచిని విప్పి అతడొక పెద్ద పిల్లిని తీసి తోకపట్టుకుని మెల్లగా దాన్ని ఆ చెట్టుమీద విడిచిపెట్టాడు. ఆ పిల్లి స్వేచ్ఛగా పైకి ఎక్కి పోయింది. రెండవ పిల్లి నికూడ తీసి తోక పట్టుకుని చెట్టుమీదికి విడిచిపెట్టాడు. అటు తరువాత చిన్న పిల్లిని తీసి మెడ వద్ద పట్టుకున్నాడు. దాన్ని చెట్టుపై భాగం వరకు ఎక్కించి చిట్టచివరకి పోవునట్లు చేశాడు.

‘ఇప్పుడు నాకు హాయిగా వుంది. అనాథా! రా. ఇంటికి పోదాం’ అని తనకు తాను చెప్పుకున్నాడు.

‘డేవిడ్! నీవు, నీ అనాథకలిసి ఈ రాత్రి పులుగు పిల్లిని పట్టుకున్నారా?’

‘మూడుపిల్లులు. అనాథ తరిమిపట్టుకున్న పులుగు పిల్ల నేను చూసిన వాటన్నింటికంటే పెద్దది.’

‘ఎక్కడ, డేవిడ్!’

‘సల్పర్ స్ప్రింగు లోయలోనున్న పెద్ద ఓకుచెట్ల లో. అది నాకు దొరకకుండా పైకిపోయింది. కొమ్మ విరిగి పోతుందేమో అని భయం కలిగింది.’

‘ఆఁ. దానిమీద నుంచి నీవు పడిపోలే! నిన్ను గురించి నిన్నరాత్రి చాలా బాధపడ్డాను. నేనిల్లా ఆలోచించాను: డేవిడ్ కి ఏమైనా ప్రమాదం జరిగితే నేనేం చెయ్యను? అతడు లేకుండా నేనెల్లా జీవించను? డేవిడ్! నీ వేటనుగూర్చి ఆలోచిస్తూ నా కసలు నిద్ర పట్టనేలేదు’

‘నాకు తెలుసు అవ్వా...’ అంటూ అతడు ఏదో చెప్పాలని ఆరంభించాడు. కాని పూర్తి చెయ్యలేదు.

‘ఔను. నీ అనాధతో బైటకుపోయి వేటాడటమే నీకు చాలా ఇష్టం. నీవు ఒంటరిగా వేటాడటం నీ కిష్టమని నాకు తెలుసు. రాత్రి ఈ అడివిలో నీకు భయంలేదని కూడా నాకు తెలుసు. ఆ విధంగా నీ వుండాలనే నా ఉద్దేశ్యం. కాని నీవు పులుగుకోసం పెద్ద ఓకుచెట్టు చివరికి ఎక్కి కొమ్మ విరిగినంత సాహసంచేయటం నా కిష్టంలేదు. ఆ కొమ్మ విరిగి క్రిందపడిపోతే ఏమౌతుంది? నిన్ను చూడటానికై నా వీలులేక పొయేది’ అని అవ్వ అతని మాటల కడ్డువచ్చి చెప్పింది.

‘దాన్ని గురించి క్రిందటి రాత్రి ఆలోచించాను అవ్వా! పులుగును పట్టుకోవాలనుకున్నాను. కాని నేను సాహసించలేదు. నా ప్రాణమును అపాయకర స్థితిలో పెట్టకుండా నేను జాగ్రత్త పడ్డాను’ అన్నాడు డేవిడ్.

‘నీ పిల్లలను ఏమిచేశావు డేవిడ్?’ డేవిడ్ అవ్వ వైపు తిరిగి ‘నేను వాటినివిడిచి పెట్టేశాను. ఒకదాన్ని చంపటానికి దాని పీక కొయ్యటమే మార్గంకదా! దాని పీకమీద ఒక కఱ్ఱనుపెట్టి, రెండువైపుల కాళ్ళతో త్రొక్కిపట్టి తోకను పట్టుకుని లాగాలి.’

‘దాన్నిగూర్చి కూడా నేను చాలా ఆశ్చర్యపడ్డాను డేవిడ్! అందుచేతనే మీతాత బీవర్లీ పులుగుపిల్లిని చంపడు. పిల్లిపీకతీసిన తరువాత అదిప్రాణం కోసం తన్నుకోడం చూడటమంటే అతనికి అసహ్యమని చెప్పాడు మీతాత’.

‘నిన్నరాత్రి అనాథ ఒకచిన్న పులుగుపిల్లిని కని పెట్టింది. దానిచర్మం కోసమై దాన్ని చంపడమా అని ఆలోచించాను. ఇరవై అయిదు సెంట్లకోసం నాకున్న అవసరంకంటే దానిచర్మం దానికెంతో అవసరమని ఆలోచించాను. సంచిలో ఉన్నదాన్ని చూసిఇలా ఆలోచిస్తుంటే, మిగిలిన రెండుపిల్లల పైనకూడ ఆలోచన పోయింది. ఈ లోయప్రాంతం వారిది కూడా అని అనుకున్నాను. అవి ఇక్కడ నివసించి, ఈ ప్రాంతమును ప్రేమిస్తాయి. వాటికి ఆహారం వెతుక్కోటం చాలా కష్టమైనవని. ఒక్కొక్క సమయంలో అవి విపరీతంగా ఆకలి బాధ పడతాయనుకుంటాను. ఈ విధంగా ఈ పిల్లు

అను గూర్చి నేననేక రకాలుగా ఆలోచించాను. ఈ విధంగా ఆలోచించటం నాజీవితంలో ఇదే మొదటి సారి' అని అన్నాడు డేవిడ్.

‘డేవిడ్ ! నీవు సరియైనపని చేశావు. నిన్ను చూసి నేను గర్విస్తున్నాను. నీవు మీతాత బీవర్లీ వలె చాలా గొప్ప వాడ వవులావు. నాకు తెలిసినంతలో అతడు చాలా ఉత్తమ పురుషుడు’ అని అవ్వచెప్పి సంతోషించింది.

పండుగ ఇంక పదిరోజులు

ఇప్పుడు నీవు ధాన్యం గదిలోనికిపో అనాథా! ఈ రాత్రి నేను పిల్లలవేటకు వెళ్ళటం లేదు. నేనొక్క చెట్టును కొట్టటానికి వెడుతున్నాను.' అన్నాడు డేవిడ్. అనాథ గదిలోనికి పోయింది. డేవిడ్ తలుపుమూసి వేశాడు. అప్పుడు అతడు త్వరితంగా ఇంటికి పోయాడు.

'అవ్వా! నీవుపయోగించని పాతగుడ్డ లేమైనా వున్నాయా?'

'ఉన్నాయి, డేవిడ్! వాటితో నీకేంపని?'

'తేనెటీగలకు పొగవేయటానికి.'

'డిశంబరునెలలో తేనెచెట్టును కొట్టబోతున్నావా?'

'ఔను, అవ్వా!'

'వచ్చే వసంత ఋతువువరకు వేచివుండి తేనెటీగలను రక్షించ గలవను కుంటున్నాను.'

'మనకు తోటలో ఇంకా పన్నెండు తేనెపట్టున్నాయి. మనవద్దనేమీ తేనెలేదు.' అని చెప్పాడు డేవిడ్.

'అదినిజమే. మనకు డబ్బుకావలసి వచ్చింది కనుక తేనెను అమ్మివేశాము.' అని చెప్పింది అవ్వ.

నింతియా బీవర్గీ సరుకులవెట్టెలో పేటులను
పట్టుతూ వెనక్కి తిరిగి చూసింది. 'మేడమీద బొం
తలుచేయటానికి దాచినపాతగుడ్డలు కొన్ని ఉన్నాయి.
తీసుకొచ్చి నీకిస్తాను,' అని అవ్వ చెప్పింది.

అవ్వ పాతగుడ్డలు తీసుకురావటానికి మేడమీదకు
వెళ్ళగానే వంటయింట్లో పొయ్యిపై వ్రేలాడుతున్న
లాంతరుని డేవిడ్ తీసుకున్నాడు. చిమ్మీని తీసితడి
గుడ్డతో శుభ్రం చేశాడు. పిల్లివేటకు వెళ్ళినప్పుడు
గుట్టలమీదనుండి గెంతినప్పుడు లాంతరు వంగి,
చిమ్మీకి బాగామసి పారింది.

తేనెటీగలనుంచి తేనెదొంగతనంచేయటానికి, చూచు
టకు నుంచి లాంతరుండాలి. నేను చెట్టు కొట్టినప్పుడు
కాంతి బాగుండటానికి దీపంవత్తి సరిసమానంగా వుం
డాలి, అని అతడు ఆలోచించాడు.

అప్పుడు ఒకకత్తెరను తీసుకొని వత్తిని సమంగా
కత్తిరించాడు. వంటయింట్లో కఱ్ఱపెట్టె మీద అవ్వ
పెట్టిన కిరసనాయిలు డబ్బా నుంచి లాంతరులో కిరస
నాయిలు పోశాడు. అవ్వ మేడ మీద నుంచి పాత
గుడ్డలు తీసుకు వచ్చేలోగా అతడు లాంతరుని సిద్ధం
చేసుకున్నాడు.

'డేవిడ్! క్రిందటి వేసవిలో మనం తేనె నంతనూ
ఆమ్మి వేయవలసి వచ్చింది. మనకిద్దరకు భోజనంలో

కూడా తేనె ఎంత ఇష్టమో నాకుతెలుసు. తేనెకువచ్చిన
దబ్బునుపన్నులకు సరిపోయింది.' అనిచెప్పిందిఅవ్వ.

'అవ్వా! తేనె లేకుండా నేను కాలం గడువ గలను.
నీవు దాన్ని అమ్మినప్పుడు నేనేం బాధపడలేదు.
మనం పన్నులు చెల్లించాలని నాకుతెలుసు' అన్నాడు
డేవిడ్.

'చెట్టు కొట్టటానికి బోలివర్ టుస్సీ నీకు సహాయపడు
తున్నాడా?'

'లేదు. నేనే దాన్ని కొట్టబోతున్నాను.'

'అది పెద్దచెట్టుకాదూ!'

'ఔను. కాని నేను దాన్ని కొట్టివేయగలను.'

'నేనూ నీతోవస్తాను, డేవిడ్. మనమిద్దరమూ ఆ
చెట్టును రంపంతో కోసి పడవేద్దాం'

'అవ్వా! నేనేఆచెట్టును పడగొట్టి తేనె తీసుకురాగలను
నీవురానక్కరలేదు.'

'కొద్ది సమత్సరాల క్రిందట నేనే మీతాత బీవర్లీకి
చెట్టుకొట్టటంలో సహాయంచేసేదాన్ని. ఎప్పుడూ శీత
కాలపు ప్రారంభలోనో, అంతంలోనో మేముతేనెచెట్టును
కొట్టవలసివుండేది. మేమిద్దరం వెళ్ళి అంపంతో దాన్ని
కోసి పడకొట్టేవాళ్ళం. అప్పుడు అతడు తేనెతీగలను

తరిమి తేనెను తీస్తూ కొన్ని ఈగకాట్లు తినేవాడు.
 మీతాత నవ్వేవాడు; నేనూనవ్వేదాన్ని. ఒకనీళ్ళ
 బాల్బీనిండా తేనె వచ్చేది. ఈరాతినేను నీతోవస్తాను
 డేవిడ్! నేనెల్లాగైనా తప్పకవస్తాను. గ్రీష్మఋతు
 పుష్పాల్లోనితేనె చాలాబాగుంటుందని అనుకుంటాను!
 ✱ అని అవ్వచెప్పింది.

గాలిలో అవ్వనడక

ఒక అంపము, గొడ్డలి, తేనెటీగలకు పొగపెట్టేది తీసుకు
డేవిడ్ ఇల్లు విడిచివెళ్ళాడు. అతని అవ్వ బీవర్లీ
లాంతరు, రెండు పెద్దబాల్బీలు, పాతగుడ్డలు పట్టుకుని
వెళ్ళింది. చెట్టులోనుంచి తేనెపట్టును కోయటానికి ఆమె
ఒక కత్తిని కూడా ఒక బాల్బీలో పడేసింది.

‘పొలంలో ఇసుక తిన్నెపై తారాడుతున్న తేనెటీగ
లివే. అక్కడ దూరంగావున్న కొండమీద ఒక పెద్ద
ఓకుచెట్టు తొమ్మిలోనికి వాటిని తరిమాను. తేనెపట్టుకు,
నేను చూసినంతవరకు అదే సులభమైన చెట్టు. అవ్వా!
ఆ చెట్టులో కూడా చాలా తేనెటీగలున్నాయి. ఆ చెట్టు
చిటారున ఉన్న కన్నంలోను, బైటా అవి ఒక చిన్న
దట్టమైన మేఘంవలె పనిచేస్తుంటాయి. అక్కడకు వచ్చి
నట్లైతే ఈగలుకుట్టుతాయి, అవ్వా!’ అన్నాడు డేవిడ్
వాళ్ళిద్దరూ ఆ డిశంబరు నెలలో ఒకనాటి రాత్రి నడిచి
వెడుతూ.

‘తేనెటీగలు నన్ను తరుచుగా కుట్టవు. కుట్టతేమాత్రం
ఏం? నన్నిదివరకే కొన్నిసార్లు కుట్టాయి. ఇప్పుడు

మళ్ళీ మరొకసారి కుడితే మాత్రం నాకేం లెక్కలేదు' అని చెప్పింది అవ్వ.

'ఎమన్నావ్ అవ్వా! తేనెటీగలంటే నీకేం భయం లేదని నీ ఉద్దేశ్యమా?' అని అడిగాడు డేవిడ్.

'నన్ను కొంచెంకుట్టినా ఫరవాలేదని అంటున్నాను. డేవిడ్! ఒకసారి నా వ్రేలు వాచిపోయింది. నా పెళ్ళి ఉంగరం పైకి తీయలేకపోయాను. అప్పుడు ఒక తేనె టీగ చేతిమీద కుట్టింది. అబ్బ! ఎంత నొప్పిపెట్టిందో! కాని దానివల్ల నా వ్రేలిమీద వాపుతగ్గి ఉంగరంపైకి వచ్చింది. ఇప్పుడు నాకు కీళ్ళనొప్పలున్నాయి. వ్రేళ్ళ కీళ్ళన్నీ వాచివున్నాయి. ఈ వాపులు తగ్గటానికిప్పుడు నన్ను తేనెటీగలు కుట్టాలి' అని చెప్పింది అవ్వ.

'అరే! తేనెటీగలు కుట్టడం దేనికై నా ఉపయోగం ఉంటుందని నాకు తెలీదు. నీకు చాలా విషయాలు తెలుసు, అవ్వా!'

'అది నిజం, నాయనా! కీళ్ళలో వాపులకు ఈ తేనె టీగలు కుట్టటం చాలా మంచిది' అంది అవ్వ.

అవ్వ లాంతరు ఊపుతూ, పెద్ద అడుగులు వేస్తూ నడుస్తోంది. ఆకాశంమీద ప్రకాశిస్తున్న లక్షలాది నక్షత్రాలు భూమిమీద కాంతిని ప్రసరిస్తున్నాయి. వారిరువురూ అతివేగంగా ఆకులులేని అడవిలోనికి ప్రవేశించారు.

‘ఇలా వెళ్ళాలి అవ్వా! నా వెనుకనే రా’ అన్నాడు డేవిడ్.

అక్కడున్న చెట్లన్నీ చాలా ఎత్తుగా వుండటంచేత వాటి చివరకొమ్మలు నక్షత్రాలకు తగులుతున్నట్లు డేవిడ్ అనుకోటానికి వీలుగావుంది. క్రింద రాలిపోయిన క్రిందటి సంవత్సరపు ఆకులను తన్నుకుంటూ వారు నడుస్తున్నారు. అక్కడక్కడచెట్లకొమ్మలపై ఇరుక్కున్న ఎండు ఆకులు గాలికి క్రిందకు వ్రాలుతూ వారి నెత్తి మీద చప్పుడు చేస్తున్నాయి.

‘మనం తెల్ల ఓకు చెట్ల తోటలోకి వచ్చాం అవ్వా! చెట్టు ఇదిగో ఇక్కడేవుంది’ అన్నాడు డేవిడ్. కొండ క్రిందికివ్రాలివున్న పెద్దతెల్ల ఓకుచెట్టుదగ్గరకివెళ్ళాడు. ఆ చెట్టు మ్రానుపై చెయ్యిపెట్టి ‘అవ్వా! ఆ చెట్టు ఇదే! ఇదిగో నా చేతివ్రాలు చూడు’ అన్నాడు డేవిడ్.

అవ్వ చెట్టు దగ్గరకి నడిచివెళ్ళి, డేవిడ్ తన గొడ్డ లితో వ్రాసిన ‘డి’ అనే అక్షరం చూసింది.

‘ఔను. తేనెపట్టు చెట్టుకు ఆనవాలువేస్తే దాన్నిం కెవ్వరూ కొట్టటానికి వీలులేదు. పైగా ఇది మన అరణ్యంలో వుంది, డేవిడ్’ అని చెప్పింది అవ్వ.

తేనెటీగలు - పుష్పాలు

దగ్గరగా ఉన్న గట్టిచెట్టుకొమ్మను విరిచి, డేవిడ్ తనలాంతరును దాని మోడుకు తగిలించి అక్కడ నుంచి కాంతి తెల్ల ఓకుచెట్టుపై ప్రసరించేటట్లుపర్పాటు చేశాడు.

‘అవ్వా! ఇప్పుడు ఈ చెట్టు కోతకి చాలాగట్టిగా వుంటుంది. దీన్ని కొయ్యటానికి నీవు అంపం పట్ట గలవా చెప్ప’ అన్నాడు డేవిడ్.

‘తప్పకుండా, డేవిడ్! నేను కొంచెం పైము ఎక్కువయినా, నీవు కొట్టగలిగిన పైముకంటే తక్కువ పైములోనే మనం దీన్నికోసి వేయగలం’ అంది అవ్వ చిరునవ్వు నవ్వుతూ.

అవ్వ, మనుమడు కలిసి చెట్టు మ్రానుకు అండ్లగా అంపంపెట్టారు. అటూ ఇటూ లాగటం ప్రారంభించారు. అంపం ఆడిన కొద్దీ చెట్టు తెగి పొట్టు అధికంగా పడు తోంది. ఒకసారి విశ్రాంతికై అవ్వ ఆగింది. అంపం లాగేటప్పుడు ఆమె తరుచుగా ముందుకు వంగాలి.

కనుక ఆమె లేచి నిలబడి ఆమె వీపుకు విశ్రాంతి నిచ్చింది.

‘అవ్వా ! నేనిదివరకు అంపం పట్టిన వారందరితో సమానంగానే నీవు అంపం పట్టగలవు. బోలివర్ కంటే నీవే బాగా కోస్తావను కుంటాను.’ అన్నాడు డేవిడ్.

‘మంచిది డేవిడ్, నేను మీ తాతకు సహాయంచేసే దాన్ని. మేము చెట్లను పడగొట్టి, కఱ్ఱలనుకూడ కొట్టే వాళ్ళం. అదంతా చాల తమాషాగా కూడా వుండేది.’ అంది అవ్వ.

త్వరలోనే చెట్టు పెద్దధ్వని చేయటం ఆరంభించింది. మ్రానులో పెద్ద నాటు పడింది. డేవిడ్, అవ్వ-ఇద్దరూ అంపం పైకి తీసి దూరంగా వెళ్ళిపోయారు.

అచెట్టు ఇతర చెట్లను త్రోసుకుంటూ క్రింద పడి పోతుండగా చూసి డేవిడ్ ‘అవ్వా! అది పడిపోతోంది.’ అన్నాడు. చెట్టు, కొమ్మలు రావీడి చప్పుళ్ళతో వెంటనే దభాలున క్రింద పడింది.

‘తేనెటీగలన్నీ కంగారు పడతాయి. వాటి చెట్టు కేం సంభవించిందో వాటికి తెలీదు. చెట్టు ఉప్పుతో వానికి నిద్ర మెల్లకువ వస్తుంది. అవి సర్దుకోకుండా పొగ పెట్టెలో గుడ్డలు సర్దుతాను.’ అన్నాడు డేవిడ్.

ఆ రాత్రి నిశ్శబ్దంగానున్న చీకటిలో ఈగల కంగారు శబ్దం వినవచ్చింది. అవ్వ, పొగపెట్టెలో గుడ్డలు పెట్టి ఒక అగ్గిపుల్ల తో అంటించింది. ఆ పొగ బాగా పైకి వచ్చే వరకు ఆమె అంటించింది. 'ఇదిసిద్ధంగా ఉంది, డేవిడ్! మనకు మరిచి అడివి తేనె వస్తుంది' అంది అవ్వ.

'అవ్వా! ఈ చెట్టులో కావలసినంతతేనె ఉన్నట్లుంది. దీనిలో ఎంతైనా ఉండటానికి అవకాశం ఉంది' అన్నాడు డేవిడ్.

'ఒకప్పుడు మీతాత నేను ఒక చెట్టునుంచి తొట్టెడు తేనె తీసినట్లు జ్ఞాపకం. అది చాలాకాలం క్రిందట. అడివినిండా పువ్వులుండి, తేనెటీగలకు కావలసినన్ని పువ్వులున్నప్పుడు సంగతి. అప్పుడు మన మెట్టలు దున్నబడలేదు. నిప్పురాకుండా ప్రజలుకూడా జాగ్రత్తగా ఉండేవారు. తేనెటీగలకోసం విరివిగా పుష్పించే పూలను పాడుచేసే ఒక్క అగ్గిపుల్ల ను కూడా ఎవరూ వెలిగించ లేదు' అని చెప్పింది అవ్వ.

'నీవు పొగను బాగా పెట్టు. తేనె బాగా వచ్చేలాగ నేను సహాయం చేస్తాను. వాటిని తరువాత నీవు గొడ్డలితో విడతీసినట్లయితే తేనె వృధాగా పోకుండా వుంటుంది. నేను మీ తాతయ్య అల్లాగే చేసేవాళ్ళం' అని అవ్వ చెప్పింది.

‘ఔను. కాని నీవు అలసిపోతావేమో అని నా భయం, అవ్వా!’ అన్నాడు డేవిడ్.

‘ఏం ఫరవాలేదు, డేవిడ్! ఉంపంతో కొయ్యటానికి అది సులభమైన చెట్టు. నేను అలసిపోలేదు’ అని చెప్పింది అవ్వ.

తేనె తీయుట

బ్రీవర్గీ అవ్వ లాంతరుతీసి పొగను పెట్టుతుంటే, అంపము, గొడ్డలిని తీసుకున్నాడు డేవిడ్. వారిద్దరు ఏబది అడుగులపొడవున్న ఆ చెట్టుపొడవునా మెట్టక్రిందకి నడిచారు. 'ఈగలు ఇక్కడున్నాయి, డేవిడ్ ! చూడు ! అదిగోఅవే చాలా ఎక్కువతేనెను తయారుచేసే బంగారు ఈగలు' అని ఆచెట్టు కన్నంలోనుంచి పైకి ఎగురుతూ వచ్చి లాంతరు చుట్టూమూగే ఈగలను చూపిస్తూ అవ్వ చెప్పింది.

అప్పుడు అవ్వ క్రింద తన ప్రక్కనే ఆ లాంతరును పెట్టింది. చెట్టుకన్నంవద్ద పొగనుపెట్టి, చెట్టులోనుంచి ఈగలు వెనక్కి పోవునట్లు పొగవుంచింది, అవ్వ. దీనివల్ల ఈగలు తగ్గుతాయి, అని ఆమె చెప్పింది.

ఈగలు బైటకు రాలేకుండా ఉండేవరకు ఆమె పొగను పెట్టింది. కఱ్ఱలు ఆకులుపెట్టి ఈగలు బైటకు రాలకుండా, డేవిడ్ ఆ కన్నం మూసివేశాడు. అప్పుడతడు లాంతరును ఒకచెట్టుకు తగిలించి అవ్వకు, తనకు చెట్టును కొయ్యటానికి తగినకాంతి వచ్చునట్లు చేశాడు.

ఆచెట్టు దూలంలో మూడుచోట్ల వారిద్దరు అంపంతో కోశారు. లోపలనున్న తేనె దొరుకునట్లుగా లోతుగా కోశారు.

‘ఇప్పుడు నీవీముక్కలను విడిగా కోయటానికి ముందు నీవు కన్నాలకుపెట్టిన మూతలు తీసెయ్యి, డేవిడ్ ! నేను మరికొంత పొగపెట్టాలి. లేకపోతే ఒక్కొక్క ముక్కను కొయ్యగానే ఆ ఈగలు మనలను చుట్టి వేస్తాయి,’ అని చెప్పింది అవ్వ.

డేవిడ్ ఆ విధంగానే కన్నాలవద్దనున్న ఆకులు, పుల్లలు తీసేశాడు. కంగారు పడుతున్న ఈగల సందడి పూర్తిగా ఆణిగేవరకూ అవ్వ పొగ బాగాపెట్టింది. అప్పుడు డేవిడ్ దూలంలోని మొదటిముక్కను విడగొట్టాడు.

చెట్టునుంచి ఆ ముక్కను లేవనెత్తుతున్న డేవిడ్ ను చూసి ‘డేవిడ్ ! నీవు గొడ్డలిని ఉపయోగించు’ అని అవ్వ చెప్పింది.

‘తేనె ! అవ్వా. ఇక్కడ కావలసినంత తేనె!’ అని సంతోషంగా అన్నాడు డేవిడ్.

ఈగలు బైటకు రావటంచూచి ‘చాలా పొగకూడా వస్తున్నది,’ అంది అవ్వ.

బీవర్లీ అవ్వ దగ్గరకివచ్చి పొగబాగాపెట్టి ఈగలను తరిమేసింది.

‘అమ్మ ! ఈగ నాచేతిమీద కుట్టింది. కాని అది నుంచిదే. ఆ చేతిమీద కూడా ఒకటి కుట్టితే బాగుండును.’ అంది అవ్వ నవ్వుతూ.

‘ఒకటి నా పంట్లాంలో దూర్చి నన్ను కూడా కుట్టింది’ అన్నాడు డేవిడ్. అతడు చెక్కను తిరగతీశాడు. మూడు వరుసలలోతూగా అక్కడ తేనెపట్టువుంది. ‘అవ్వా ! బాల్బీలు’ అని డేవిడ్ కేకవేశాడు.

అవ్వ పొగను పెట్టడం మానివేసి బాల్బీలు డేవిడ్ కి ఇచ్చింది. మళ్ళీపొగ పెట్టడం ఆరంభించి అమె ఈగలను తోలేస్తోంది. డేవిడ్ ఆ చెక్కనున్న తేనెను తీసి, తరువాత చెట్టులోనున్న తేనెనుతీయడం ఆరంభించాడు. ఒకఈగ డేవిడ్ ను కుట్టినప్పుడు అతడునవ్వుతూ అవ్వకి చెప్పాడు. అవ్వను ఈగ కుట్టినప్పుడు అమె నవ్వుతూ డేనిడ్ తో చెప్పింది.

డేవిడ్ ఈప్రక్కనుంచి బాల్బీనిండుగా తేనెతీశాడు.

‘నేను చూచినంతలో ఇదే మంచిరకమైన తేనె’ అని చెప్పింది బీవర్లీ అవ్వ. ‘డేవిడ్ ! భోజనంలో ఈతేనెనీకు చాలా బాగుంటుంది. వసంతఋతువు ఆరంభంలోను, అఖిరిదశలోను వచ్చినతేనె పసుపు పచ్చని పూలనుంచి తయారైనది. ఇదిచాలా వింత. కాని వసంత కాలపు ఆరంభంలోను, అంత్య దశలోను అడవిలో పువ్వులన్నీ

పసుపురంగుగానే వుంటాయి. వాటినుంచి మంచిరకం బంగారు తేనెవస్తుంది.

అప్పుడు డేవిడ్ రెండవ భాగమునుకూడా విడగొట్టి, రెండవబాల్చీనిండా తేనెను తీశాడు. 'ఇంకా కావలసినంత తేనెఉందిఅవ్వా! మనంచాలినన్ని బాల్చీలు తీసుకురాలేదు. ఇప్పుడేంచేద్దాం' అన్నాడు డేవిడ్.

'మనకు ఆరుగాలన్న తేనెవచ్చింది. ఇదిమనకు చాలు. మిగిలినదిఈగలకే విడిచివేద్దాం. చెక్కలను మళ్ళీచెట్టుకే నీవు అమర్చవచ్చు,' అనిచెప్పింది అవ్వ.

'ఔను. అట్లాగే అమర్చవచ్చు. అది చాలా మంచి ఆలోచన అవ్వా! నాకెప్పుడూ ఆ ఆలోచనరాలేదు.'

'అందుకనే ఆంపంతోకోయటం మంచిదని చెప్పాను నేను.'

'ఈగలు పోవనుకుంటాను. పోతాయా?'

'పోవు. ఈగలను మనం రక్షించవచ్చు.' అని అవ్వ చెప్పింది.

డేవిడ్ చెట్టుకుచేసిన రెండుకన్నాలను జాగ్రత్తగా మూసి, వాటిని శుభ్రంగా సర్దివేశాడు.

ఇంక రేపువచ్చి ఈ చిల్లలకు మూతలకు బాగా అతుకువేస్తే, వర్షంనీరు లోపలికి పోకుండా వుంటుంది.

నాదగ్గర అతుకు వెయ్యటానికి మైనంపుంది. చాలా వుంది. శీతకాలంలో ఇక్కడే ఈగలు జీవించ గలవు. వచ్చేవసంత కాలానికి మనం వాటిని తేనెగూళ్ళలో పెట్టి వుంచవచ్చు.

‘బలే! అవ్వా! ఇదిచాలా బాగుంది! ఈ ఈగలు పోతాయనే భయంచేతనే ఈచెట్టునుకొట్టదలచుకోలేదు. తేనెచెట్టును కొట్టేవిధానం నీకు బాగా తెలుసుకదూ?’ అన్నాడుడేవిడ్.

‘ఔను. నాకు చాలాకాలంనుంచి జ్ఞాపకంవుంది. మీతాత, నేనూ ఎట్లా కొట్టేవాళ్ళమో, ఈవిధంగాచెట్టు కొట్టి ఈగలనుఎట్లా రక్షించే వాళ్ళమో అన్నీ నాకు జ్ఞాపకం వున్నాయి. కాని చెట్టు పడిపోయినప్పుడు అది ముక్కలుగా విరిగిపోతే ఈగలను మనం రక్షించి వుండలేక పోయేవాళ్ళము.’

ఈగ కుట్టినచోట నలుపుకుంటూ ‘అవ్వా! అయితే ఈ సరుకంతా ఇంటికి తీసుకు వెళ్ళడం ఎల్లాగ?’ అన్నాడు డేవిడ్.

‘తేనెను, లాంతరును ఇంటికి తీసుకుపోయి, ఇతరపనిముట్లకు రేపురావచ్చు. ఎల్లాగై నా మనం రేపువచ్చి ఈనరుకులకు మూతలు వెయ్యాలి కదా!’ అని అవ్వచెప్పింది.

తేనె డబ్బుకోసం కాదు

డేవిడ్ రెండు తేనె బాల్బీలను పుచ్చుకున్నాడు.

అవ్వ లాంతరును, పొగపెట్టెను పుచ్చుకొంది. బరు వైన బాల్బీలను ఊపుకుంటూ డేవిడ్ నడిచాడు. అతని పెనుకనుంచి లాంతరుతో దారి-చూపిస్తూ అవ్వ నడిచింది.

“జాగ్రత్త ! క్రింద ఏదైనా కాలికితగిలి పడిపోతా వేమో డేవిడ్! క్రిందపడి తేనె పారబోయకు. అడుగులు జాగ్రత్తగావెయ్యి.” అని అవ్వచెప్పింది.

‘నేనడుగులు జాగ్రత్తగావేస్తాను అవ్వా! నేనురాత్రి వేళ వేటకుపోయి, కొండలు ఎక్కడంలో అడుగులు జాగ్రత్తగావేయటం బాగా అలవడింది’ అని డేవిడ్ ఆమెతో అన్నాడు.

‘ఈతేనె మనకు చేలికివచ్చేది. ఇదిమనం అమ్మేది కాదు.’ అని అవ్వ చెప్పింది.

‘అయితే, అవ్వా.....’ అని డేవిడ్ ఏమో చెప్ప బోయాడు.

‘ఔను. ఇదిచాలాఎక్కువఅని నాకుతెలుసు. కాని ఇది మనీకుకావాలి. భోజనంలో నీకు తేనెకావాలి. శీత

కాలంలో జలుబుకు నాకు తేనెకావాలి! నీవు ఈచెట్టును కనిపెట్టి ఇంతకాలం జాగ్రత్తగా వుంచినందుకు నాకు చాలాసంతోషం. ఇది భగవంతుని దయవల్ల జరిగింది డేవిడ్! ఈశీతకాలం నాకు దగ్గుకి తేనెకావాలి. మనకు పంచదార లేనిసమయంలో రొట్టెలు చెయ్యటానికి తేనె కావాలి,'అని అతనిమాటకు అడ్డువచ్చి అవ్వచెప్పింది. ←నిర్మలమైనమైదానంలోకి వచ్చేపరకు డేవిడ్ మారు మాటలాడకుండా తేనె బాల్బీలతోనడిచాడు. అప్పుడక్కడ బాల్బీలను క్రిందపెట్టి విశ్రాంతి తీసుకున్నాడు.

'నిన్ను ఎన్నిచోట్ల ఈగలు కుట్టాయి, అవ్వా!' అని అతడు అడిగాడు.

'ఏడుచోట్ల. నిన్ను?' అని అడిగింది అవ్వ.

'ఐదుచోట్ల' అని డేవిడ్ బాల్బీలను తీసుకున్నాడు.

'మనం ఇప్పుడు తేనెటీగలనుంచి దొంగతనం చేసినట్లయిందికాదూ డేవిడ్! అడవిలో తేనెటీగలను కనిపెట్టడం ఎల్లా నేర్చుకున్నావో ఆలోచించు. నీచేతులతో నీవే చేయగల పనులనుగూర్చి కొంచెం ఆలోచించు. వాటిని చేయటంలో నీకెంతో ఆనందం వుంది. డేవిడ్! నీవు లేకపోతే నేనేమి చేసివుండునో నాకు తెలీదు.' అని చెప్పింది అవ్వ.

ఇంక ఏడు రోజులు

మూడురోజులు తరువాత ఒకనాడు మంచుపై న
నడుస్తూ ఓర్విల్లెబైర్డ్ సతికి రెండుబాల్బీలపాలు
తీసుకు పోతున్నప్పుడు అవ్వ బహుమానం సంగతి
జ్ఞాపకంవచ్చింది. బైర్డ్ సతికి అతడు రోజూ పగలు
రాత్రి రెండు ఆవులపాలును వితుకుతాడు. దీనికి
అతడు రోజూ ఏబదిసెంట్లను సంపాదిస్తున్నాడు. ఈ
సొమ్మును డేవిడ్ అవ్వకిచ్చేస్తుంటాడు. అన్నిసరుకుల
ఖరీదుహెచ్చింది. అందుచేత డేవిడ్ కు, అతనికిక్కకు
అవ్వకు ఖర్చు ఎక్కువైతోంది. అతడు నడిచేదారిలో
వున్నమంచు పాదాలకు పట్టుకుంటోంది. ఆకులులేని
ఆవిలుచెట్లకొమ్మలనుంచి పరుగెత్తేగాలి మాటలేకుండా
పాటలు పాడుతోంది. అవ్వకు దుస్తులులేలేక పోతున్నా
నని అతడు ఆలోచించాడు. ఆమెకొక నీళ్ళబాల్బీతేలేను
—మాకురెండున్నాయి. ఏమైనా పళ్ళెములు తీసుకు
రాలేను. బైర్డ్ సతి యింట్లో భోజనాల గదిలో చూసిన
పళ్ళెముల వంటివి ఎక్కడుంటాయో డేవిడ్ కి తెలీదు.
ఆమె భోజనాలగదిలోనికి అతడు రెండుసార్లు వెళ్ళాడు.
ఒకసారి తుపాను వచ్చినప్పుడు ఆమె అతన్ని లోనికి

విలిచింది. ఒకసారి ఆమెభర్తతో కూడా శలవుమీద ఇతర ప్రదేశానికి వెళ్ళే సమయంలో అతన్ని బైర్లు సతి లోనికి విలిచి, వారు వూళ్ళో లేనప్పుడు పాలను ఏమి చెయ్యలో చెప్పింది.

ఆ శీతాకాలపు చలిలో సాయంత్రం డేవిడ్ పాలను తీసుకుపోయి నప్పుడు, బైర్లుసతి వంటయిల్లు తెరచి ఇల్లా చెప్పింది. 'డేవిడ్! నీవు పాలనుపోసిన తరువాత లోపలికిరా. నీవు వెళ్లేముందు నేను నీతో మాట్లాడాలి.'

డేవిడ్ పాలను వెన్న విడతీసే పాత్రలో పోశాడు. గదిలో ఉక్కగా వుండటంచేతను, అతడు చేతిలోనే ఆ పాత్రను త్రిప్పటంవలన అతనికి బాగాచెమటవట్టింది. అప్పుడతడు మామూలు ప్రకారంగా వెన్ననొక పాత్ర లోను, మిగిలిన పాలనొక పాత్రలోను పోశాడు. పాలు విడతీసే పాత్రనుశుభ్రం చేసినతరువాత బైర్లుసతిని చూడటానికి డేవిడ్ లోపలికి వెళ్ళాడు.

'డేవిడ్! నిన్నరాత్రి బైర్లుగారితో నేను మాట్లాడి నప్పుడు, మాకు కట్టె పుల్లలను కొట్టమని నీతో చెప్ప మన్నారు. నీవు మాకు బాగా పనిచేస్తున్నావు. మా ఆవు లను సారక్షించటంలో, పాలు పిత్తకటంలో నీవు చాలా మంచి వాడవు' అని బైర్లుసతి చెప్పింది.

డేవిడ్ సంతోషిస్తూ 'ఎప్పుడు కొట్టమంటారమ్మా?'

అని అడిగాడు. డబ్బుసంపాదించటానికి ఒక అవకాశం దొరికిందని సంతోషించాడతడు.

‘క్రిస్టమస్ వండుగ శలవులయ్యేదాకా క్షేకోట్టవద్దు, అని ఆమె చెప్పింది.

‘ఓ అల్లాగేనమ్మా’ అని డేవిడ్ నెమ్మదిగా చెప్పాడు. అతడు చాలా నిరుత్సాహపడి మాట్లాడనే లేకపోయాడు.

బైర్డుసతి వంటయింట్లో పొయ్యివద్ద కూర్చుంది. ఆమెతోడమీద ఒక గుడ్డముక్క వుంది. డేవిడ్ కి బాగా తెలిసిన గుడ్డ. ఆమె అతనితో మాట్లాడు తున్నంతసేపూ దానినుంచి దారాలను లాగుతోంది. ఆమె దారాలను లాగుతూ, చివరల ముళ్ళు వేస్తూ ఒకపెద్ద గుడ్డ మీద ఏదో అల్లిక పనిచేస్తోంది. ఆమె దగ్గిరనున్న చిన్న గుండ్రని బల్లమీద కొన్ని అల్లిక నమూనాలున్నాయి.

‘బైర్డు సతిగారూ! నేను మిమ్మల్ని అనవసర ప్రశ్న అడుగదలచుకోలేదు. కాని ఆ గుడ్డను నేనెక్కడో చూసి నట్లున్నాను.’ అన్నాడు డేవిడ్.

‘ఔను నీవు తప్పక చూసివుంటావు. అది ఒక సంచి’ అని ఆమె నవ్వుతూ చెప్పింది.

‘మీరు ఏమి చేస్తున్నారు’ అన్నా డతడు.

‘టేబిలు గుడ్డను, రుమాళ్ళను చేస్తున్నాను. ఒక రకమైన రెండు సంచులైతే ఒక టేబిలు గుడ్డ, తొమ్మిది రుమాళ్ళు అవుతుంది,’ అని చెప్పింది ఆమె.

‘అల్లాగా ! అవి చాలాబాగున్నాయి. అవి ఎల్లా చెయ్యటమో నేర్చుకోవాలనివుంది.’ అని అతడు చెప్పగానే ఆమె పనిమానేసి అతని వైపుచూసింది.

‘ఒక కుర్చీ తీసుకువచ్చి కూర్చో, నేను నీకు నేర్పుతాను,’ అంది ఆమె. నేర్చుకోవాలని అతని కంఠ ఉత్సాహం వున్నందుకు ఆమె సంతోషించింది.

ఆమె ప్రక్కనున్న ఒక సంచిని తీసి ‘చూడు ఈ సంచిని పైకి కుట్టారు. మొదట దానిలో వున్న వదులు దారాలన్నీ తీసేయ్యాలి.’ అని ఆమె చెప్పింది.

‘ముందు శుభ్రం చెయ్యవద్దా?’ అని డేవిడ్ అడిగాడు.

‘అల్లాచేస్తే అది అంత సులభంగారాదు’ అందామె.

‘వెనుకప్రక్కను పైకి త్రిప్ప. ఈ మూలనుంచి ఇప్పటం ప్రారంభించు’ అని చెప్పింది ఆమె సంచిని విప్పతూ.

అతనికి చూపించటానికి సంచిని ఆమె విప్పింది.

‘అది చాలా సులభం. నేను చెయ్యగలను’ అన్నాడు డేవిడ్.

‘తప్పకుండా, చెయ్యగలవు’ అని ఆమె నవ్వింది.

డేవిడ్ ఆమె పని బాగా పరీక్షించి చూశాడు. ‘సంచికి రెండు ప్రక్కలా అంచులున్నాయి చూడు. వాటిని

చింపివేస్తే దారాలు త్వరగావస్తాయి' అని ఆమె చెప్పింది.

దారాలూడి పోకుండా ఉండటానికే అంచు అల్లుతారు. తరువాత దారాలు తీయటం, ముళ్ళువేయటం ఆమె చూపించింది. ఒక సంచీని తీసుకొని మూడు సమభాగాలుచేసి, దానిలో ఒకభాగాన్ని మళ్ళీ మూడు భాగాలుగా చేయటం ఆమె చెప్పింది.

'ఆ ధాన్యపు సంచులు రెండు నా కమ్ముతావా?' అని అడిగాడు డేవిడ్. అతని కళ్ళు కలకల్లాడాయి.

'వెళ్ళు. నీవే కాఫలసిన రెండుసంచులను వెదకి తెచ్చుకో అవి నీకిస్తాను' అని ఆమె చెప్పింది.

'మంచిదమ్మా' అని అతడు అతివేగంగా సంచులకై పరుగెత్తాడు.

వారింట్లో అటువంటి సంచులులేవని డేవిడ్ కి బాగా తెలుసు. అంతకుముందు ఇటువంటి టేబిలు గుడ్డలు, రుమాళ్ళు అతడెప్పుడూ చూడలేదు. కాని బైర్డు సతి చేసినట్లయితే అవిచాలాబాగుంటాయని అతనికితెలుసు. ఆమెయిల్లు ఆప్రాంతం అంతకీ అందంగా వుంటుంది. అయింటిని చూడటానికి ప్రజలు వస్తుంటారు.

డేవిడ్ ధాన్యం కొట్టుదగ్గరికి వెళ్ళాడు. అక్కడ సంచులున్న పెద్దకట్టపెట్టెను తెరిచాడు. చాలా అంద

మైనరంగులతోవున్న రెండు సంచులను వెదికితీశాడు. అవి ఓకచెట్టు అకులడిజైనులో వున్నాయి. అవ్వకి, అకులురాలిపోయే అకురాలుకాలపు రోజులు, అకాలపు గాలి చాలాఇష్టం. కనుక ఈరంగులే ఆమెకు చాలా ఇష్టమని అతనికి తెలుసు.

ఆరాత్రి బీవర్లీ అవ్వ నిద్రపోయిన తర్వాత డేవిడ్ దీక్షగా కుర్చోని టేబులుగుడ్డను, రుమాళ్ళను తయారు చేయటం ఆరంభించాడు. ఇది అతనికి క్రొత్తరకం పని మొదట్లో అపని అతనికికష్టంగాను, మెల్లగా సాగింది. దారాలు ముడివేయటంకూడా కష్టమైంది. కాని అతడు పట్టుదలతో పనిచేశాడు. అతడు పనిచేసినకొలది పని సులభమైంది. మూడురాత్రులలో టేబులు గుడ్డను తయారు చేశాడు. నాలుగు, ఐదు రాత్రులు అవ్వ నిద్రపోగానే డేవిడ్ పనిచేసి ఆరు రుమాళ్ళను తయారు చేశాడు. ప్రతిరోజూ అతడు అర్ధరాత్రివరకు పనిచేశాడు. అవ్వ గాఢనిద్రపోవడంచేత డేవిడ్ ఎప్పుడు నిద్రపోయేవాడో ఆమెకు తెలియలేదు. అరవరాత్రి అతడు ఆఖరు మూడురుమాళ్ళను పూర్తిచేశాడు.

‘అమ్మయ్య! ఇప్పుడు హాయిగా వుంది’ అనుకున్నాడు డేవిడ్. అప్పుడతడు వాటిని వంటగదిలోనికి తీసుకువెళ్ళి టేబులమీద నున్న నూనెగుడ్డ మీద పరిచాడు. అవ్వ వీటిని తప్పకూండా మెచ్చుకుంటుంది’

అనుకున్నాడు డేవిడ్. మర్నాడుదయం డేవిడ్, పాలు వితకడానికై బైర్దుసతి ఇంటికి వెళ్ళినప్పుడు, అటేబిలుగుడ్డను, రుమాళ్ళనుకూడా తీసుకువెళ్ళాడు. పాలువీతికి, వెన్న తీసినతరువాత వాటిని బైర్దుసతికి చూపించాడు.

‘డేవిడ్! నేను చూచినవాటిలో టేబిలుగుడ్డ రుమాళ్లు చాలా అందంగా వున్నాయి. నీకు మంచి అభిరుచి వుంది. నేను నిర్లక్ష్యంచేసిన సంచులను నీవు ఏరు కున్నావు. అవి ఎంత అందంగావున్నాయో!’ అని అమె చెప్పి మెచ్చుకుంది.

వాటి నేమిచేయదల్చుకున్నాడో డేవిడ్ చెప్పినప్పుడు అమెకుకళ్ళవెంట నీళ్ళువచ్చాయి. ‘అమెనిద్రపోయిన తరువాత నీవు వాటిని ఉతికి ఇస్త్రీ చేయనక్కర్లేదు. నేను ఉతికి ఇస్త్రీచేస్తాను. వాటిని బాగాకట్టి, మంచి పెట్టలోపెట్టికూడా ఇస్తాను’ అని బైర్దుసతి చెప్పింది.

ఆసాయంత్రం బైర్దుసతి ఇంట్లోపాలను వీతికినతరు వాత డేవిడ్ తలుపుకొట్టాడు. అమెతలుపుతీసి, క్రిస్ మస్ పండుగ అలంకారంచేసిన పెట్టెను డేవిడ్ కిచ్చింది. ‘ఇదిగో నీకొకచిన్న బహుమానం, డేవిడ్. వెనుకవైపు పందిరిలోని పెట్టెలో ఒకపందివిల్లువుంది. అదిపొట్టిపంది. మా అడపంది పదిహేను వీలలుపెటింది. అమెపెంచ

గలిగిన వానికంటె ఒకటి ఎక్కువగా వుంది' అని బైర్దుసతి చెప్పింది.

‘ఓహో! చాలా సంతోషం, అమ్మా! అవ్వ కీయ. వలసిన బహుమతిని అమర్చి పెట్టడమే నాకు చాలు. కాని క్రిస్టమస్ బహుమతిగా పందికూడా చాలా బాగా వుంది. వచ్చే సంవత్సరం అవ్వపందిని కొనక్కర్లేదు.’ అన్నాడు డేవిడ్.

అవ్వకిచ్చే బహుమతిని, పందిని తీసుకొని డేవిడ్ వెళ్ళి పోయాడు. అతడింటికి వెళ్ళగానే ఆ పందిని సాలలో పెట్టి, అవ్వ వంటగదిలో ఉండటంచేత, చల్లగా తనగదిలో దూరాడు. డేవిడ్ తన జీవితంలో ఎప్పుడూ పొందనంత ఆనందం పొందాడు.

ఆ యేటి క్రిస్టమస్ పండుగ దినాలలో ఆ లోయలో ఎన్నడూ లేనంత చలిగావుంది. అడుగు లోతు మంచు వుంది. గాలికి ఎగిరివచ్చిన మంచు ముక్కలు సరి హద్దు తీగలకు తగులుకున్నాయి.

‘క్రిస్టమస్ పండుగ బాగా చేసుకోటానికి మనం బీద వాళ్ళం, డేవిడ్! ఈ క్రిస్టమస్ రాత్రికూడా చాలా చలిగా వుంది ’ అని అవ్వ నవ్వుతూ చెప్పింది.

‘కాని నాకు బైర్దుసతి యిచ్చిన బహుమతిని నీకు రేపు చూపిస్తాను. నేను నిప్పును సరిచేసి ఈ రాత్రంతా

అనుకున్నాడు డేవిడ్. మర్నాడుదయం డేవిడ్, పాలు వితకడానికై బైర్థుసతి ఇంటికి వెళ్ళినప్పుడు, అటేబిలుగుడ్డను, రుమాళ్ళనుకూడా తీసుకువెళ్ళాడు. పాలువీతికి, వెన్న తీసినతరువాత వాటిని బైర్థుసతికి చూపించాడు.

‘డేవిడ్! నేను చూచినవాటిలో టేబిలుగుడ్డ రుమాళ్లు చాలా అందంగా వున్నాయి. నీకు మంచి అభిరుచి వుంది. నేను నిర్లక్ష్యంచేసిన సంచలను నీవు ఏరు కున్నావు. అవి ఎంత అందంగావున్నాయో!’ అని అమె చెప్పి మెచ్చుకుంది.

వాటి నేమిచేయదల్చుకున్నాడో డేవిడ్ చెప్పినప్పుడు అమెకుకళ్ళవెంట నీళ్ళువచ్చాయి. ‘అమెనిద్రపోయిన తరువాత నీవు వాటిని ఉతికి ఇస్త్రీ చేయనక్కర్లేదు. నేను ఉతికి ఇస్త్రీచేస్తాను. వాటిని బాగాకట్టి, మంచి పెట్టలోపెట్టికూడా ఇస్తాను’ అని బైర్థుసతి చెప్పింది.

అసాధుంత్రం బైర్థుసతి ఇంట్లోపాలను వీతికినతరు వాత డేవిడ్ తలుపుకొట్టాడు. అమెతలుపుతీసి, క్రిస్ మస్ పండుగ అలంకారంచేసిన పెట్టెను డేవిడ్ కిచ్చింది. ‘ఇదిగో నీకొకచిన్న బహుమానం, డేవిడ్. వెనుకవైపు పందిరిలోని పెట్టెలో ఒకపందివిల్లువుంది. అదిపొట్టిపంది. మా అడవంది పదిహేను వీలలుపెటింది. అమెపెంచ

గలిగిన వానికంటే ఒకటి ఎక్కువగా వుంది' అని బైర్లుసతి చెప్పింది.

‘ఓహో! చాలా సంతోషం, అమ్మా! అవ్వ కియ. వలసిన బహుమతిని అమర్చి పెట్టడమే నాకు చాలు. కాని క్రిస్ట్మస్ బహుమతిగా పందికూడా చాలా బాగా వుంది. వచ్చే సంవత్సరం అవ్వపందిని కొనక్కర్లేదు.’ అన్నాడు డేవిడ్.

అవ్వకిచ్చే బహుమతిని, పందిని తీసుకొని డేవిడ్ వెళ్ళి పోయాడు. అతడింటికి వెళ్ళగానే ఆ పందిని సాలలో పెట్టి, అవ్వ వంటగదిలో ఉండటంచేత, చల్లగా తనగదిలో దూరాడు. డేవిడ్ తన జీవితంలో ఎప్పుడూ పొందనంత ఆనందం పొందాడు.

ఆ యేటి క్రిస్ట్మస్ పండుగ దినాలలో ఆ లోయలో ఎన్నడూ లేనంత చలిగావుంది. అడుగు లోతు మంచు వుంది. గాలికి ఎగిరివచ్చిన మంచు ముక్కలు సరి హద్దు తీగలకు తగులుకున్నాయి.

‘క్రిస్ట్మస్ పండుగ బాగా చేసుకోటానికి మనం బీద వాళ్ళం, డేవిడ్! ఈ క్రిస్ట్మస్ రాత్రికూడా చాలా చలిగా వుంది ’ అని అవ్వ నవ్వుతూ చెప్పింది.

‘కాని నాకు బైర్లుసతి యిచ్చిన బహుమతిని నీకు రేపు చూపిస్తాను. నేను నిప్పును సరిచేసి ఈ రాత్రంతా

మీనకు మంట వుండేటట్లు చేస్తాను. ఎన్నడూ లేనంత చలిగా వుంది ఈ రాత్రి' అన్నాడు డేవిడ్.

అవ్వ నిద్ర పోయిన తరువాత డేవిడ్ కూడా నిద్ర పోతూన్నట్లు నటించాడు. అతడు మేడపైన తన గదికి పోయి, అవ్వ నిద్రపోయినట్లు నిశ్చయ మైనంతవరకు వేచివున్నాడు. తరువాత అమె గదిలోనికి మెల్లగా చప్పుడు లేకుండా వెళ్ళి, అమె పక్కకిందనే ఉన్న అమె చెప్పలను చూశాడు. ఆ చెప్పల మీదనే అవ్వ కిచ్చే బహుమతి పెట్టెను డేవిడ్ పెట్టి, చల్లగా వెళ్లి నిద్ర పోయాడు.

క్రిస్టమస్ పండుగ

మర్నాడుదయం డేవిడ్ నిద్రలేచి నిప్పచేశాడు.

జోరుగా వీచే గాలివలన తలుపులు దబదబ కొట్టు కున్నాయి. వారి పెరటిదొడ్లోవున్న నూతి ప్రక్క నున్న మోడుచెట్ల కొమ్మలసందుల నుంచి పెద్ద ధ్వనులు వచ్చాయి. వారింటివద్ద క్రిస్టమస్ పండుగ, నిజమే. డేవిడ్ యొక్క మేజోడులో రెండు అరటి పండ్లు, ఒక నారింజపండు, ఒక బెల్లంముక్క ఉన్నాయి. రెండవదానిలో రకరకాల గాజులున్నాయి. క్రిస్టమస్ పండుగ ఉన్నదని తెలిసినప్పటి నుంచి వీటి కోసమే డేవిడ్ ఎదురు చూస్తున్నాడు.

పొయ్యిలో నిప్పవేసిన తరువాత డేవిడ్ అవుకి, కోడి పిల్లలకు మేత వేయటానికి బైటకు వెళ్ళాడు. ఈ వేళ క్రిస్టమస్ పండుగ కనుక అతడు శీఘ్రంగానే మేపుతున్నాడు. అవ్వ లేచి, దుస్తులు ధరించే వరకు ఆమె కవకాశం ఇవ్వాలని అతని ఆశ.

మేతవేసి వచ్చేసరికి ఆ శీతాకాలపు గాలికి డేవిడ్ ముఖం వాడిపోయినట్లుగా మారింది. అతడు ఇంట్లోకి ఒక పెట్టిను తీసుకువచ్చాడు. బీవర్లీ అవ్వ లేచి

దుస్తులు ధరించి మంటదగ్గర కూర్చుంది. ఆమె వడిలో టేబుల్ గుడ్డ రుమాళ్ళు వున్నాయి.

‘డేవిడ్ ! చూడు. ఈ అందమైన గుడ్డ రుమాళ్ళు ఎక్కడనుంచి వచ్చాయో. అని ఆశ్చర్యంగా వుంది.’ అని ఆమె అంటుండగానే ఆమె కళ్ళవెంబడి నీళ్ళు బుగ్గలపైకి కారుతున్నాయి.

‘సంచలనుంచి తయారు చేశాను’ అన్నాడు డేవిడ్.

‘నా జీవితంలో ఇంత అందమైన వస్తువులను చూడ లేదు. ఈ సంచలనుండి ఇటువంటి టేబులుగుడ్డ, రుమాళ్ళు చేయవచ్చునని ఈ ప్రపంచంలో ఎవరికి బుద్ధి పుట్టింది’ అని చెప్పింది అవ్వ.

క్రిస్టమస్ నాడు చిన్న పిల్లలుబొమ్మలతో ఆడుకున్నట్లుగా అవ్వ ఆ టేబులుగుడ్డను, రుమాళ్ళను ముద్దాడింది.

‘డేవిడ్ ! ఆ పెట్టెలో ఏమి వుంది ? ఆ కూతను బట్టి అది పందికాదు గదా !’ అని అవ్వ అడిగింది.

‘అదే అవ్వ ! అది బైర్లుదంపతులు మనకు క్రిస్టమస్ కానుకగా ఇచ్చినది. వారి ఆడపంది పదిహేను పిల్లలు పెట్టింది. అది పోషించగల వానికంటే ఒకటి ఎక్కువగా వుంది. అందుచేత పొట్టి పందిని మనకు ఆమె క్రిస్టమస్ కానుకగా ఇచ్చింది’

‘ఓహో ! అది చాలా బాగుంది, డేవిడ్ !’ అని పెట్టెలోని చిన్న తెల్ల పందిని చూస్తూ ‘పొట్టి పందులు

‘నుంచి పిల్లలను పెడతాయ. నీ బహుమతులను చూసు కున్న తరువాత దాన్ని మేపుదాం. అక్కడికి వెళ్లి అక్కడ వంట పేబిలుపైన చూడు’ అని ఆవహించింది.

డేవిడ్ వంటిస్తున్న పెట్టెను నేలపై ఉంచుతూ ‘ఓ, అవ్వా!’ అని విలించాడు.

‘ఇది వాచీ కొదా, అవ్వా’ అన్నాడు.

‘ఔను. అది మీ తాత బీవర్గీ వాచీ. ఆ బంగారు వాచీని అతడు నీ కివ్వాలని అనుకోడం నాకు తెలుసు.’ అని చెప్పింది అవ్వ.

డేవిడ్ ఆ వాచీని తీసుకుని జాగ్రత్తగా ఇటు నటు చూస్తున్నాడు. అప్పుడతడు ఒక కొత్తజత ఫంట్లాలు తీశాడు.

‘ఈ పట్లాంలు, అదివారానికి డేవిడ్!’ అంది అవ్వ.

డేవిడ్ ఆశ్చర్యంతో మాట్లాడలేక పోయాడు. కళ్ళ నుంచి నీళ్లు వచ్చినంతగా అతడు ఆనందించాడు.

‘నీలాంటి కుమారుడున్నందుకు నే నెంతో గర్విస్తున్నాను. నాజీవితంలో ఇదే గర్వించవలసిన సమయం. నాకిది వరకెన్నడూ తెలీనిసౌఖ్యమును, సంతోషమును కలిగించావు’ అని ఆమె చెప్పింది.

అప్పుడు బీవర్గీ అవ్వ డేవిడ్ దగ్గరకునడిచివెళ్ళింది.

‘నీవు వంగో, నాయనా! నిన్ను కొగిలించుకుని ముద్దు పెట్టుకోవాలి. ఇప్పుడు నీవు నా కంటే పొడ

వుగా వున్నావు. ఈ లోయలో పెరిగిన వారందరి కంటే నీవు బుద్ధి మంతుడవు.' అనిచెప్పింది అవ్వ.

అవ్వ, డేవిడ్, ఈ క్రిస్టమస్ పండుగ రోజున ఒకరి నొకరు చూసుకున్నప్పుడు అవ్వ కళ్ళలో ఒక క్రొత్త కాంతి ప్రకాశించింది. డేవిడ్ కళ్ళలో కూడా అటు వంటి కాంతే ప్రకాశించి వుంటుంది కదూ! వారిరువురి అనందానికి అంతమే లేదు.

Printed at :
KRANTI PRESS,
12, Francis Joseph Street,
G. T. MADRAS-1.

విజయో పబ్లిషర్స్ వారి

ఇతిర గ్రంథములు :

1. చైనా యువతి

(సాంఘిక నవల)

2. అనిస్ జీవితగాథ

3. నల్ల సింహం

(ఆధునిక కథ)

గ్రంథములను అమ్ముటకు

జిల్లా కార్యాలయము కావలెను.

వెంటనే వ్రాయండి.

★

విజయో పబ్లిషర్స్

మైలాపూరు

మద్రాసు.

14187